

NIEUWE AVONTUREN

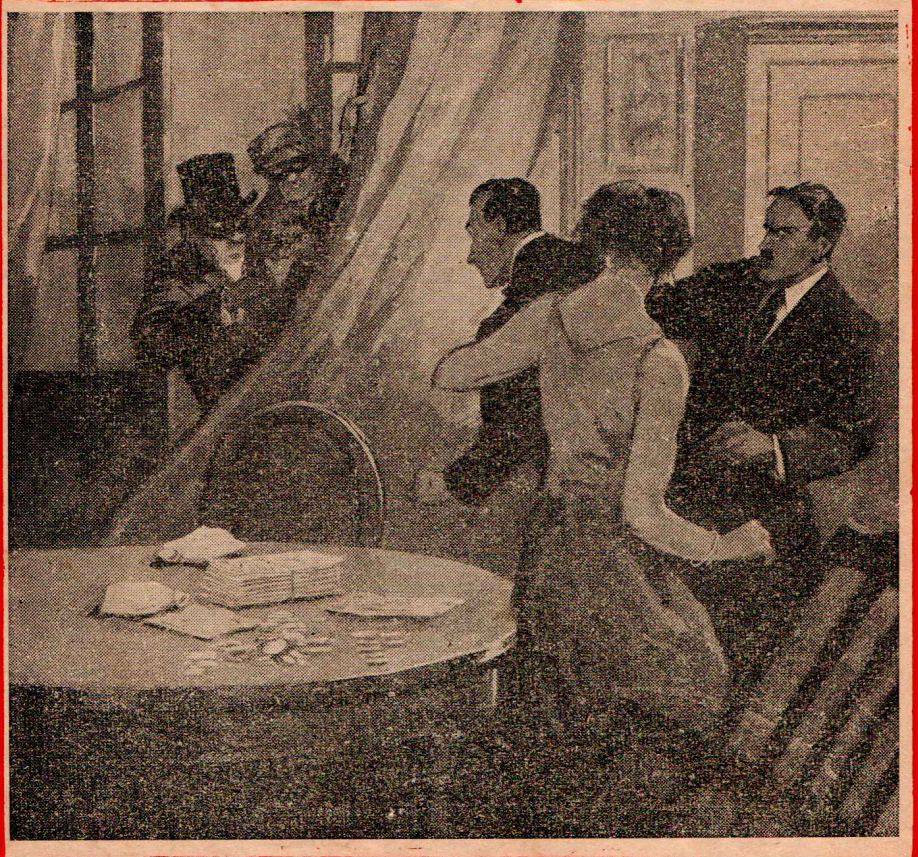
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

GEEN ALIBI

N° 2428

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct

NIEUWE AVONTUREN

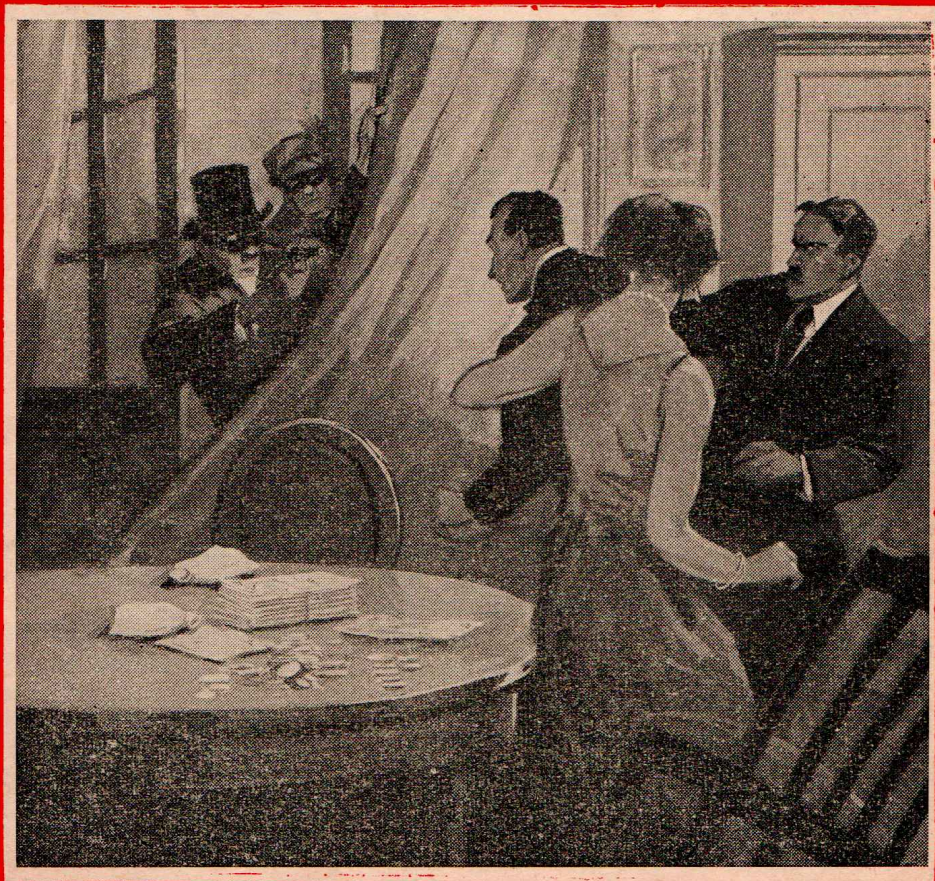
Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

GEEN ALIBI

N° 3200

WEKELIJKSE AFLEVERING

6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

GEEN ALIBI

HOOFDSTUK I

DE TWEE COMPAGNONS

In een oud huis aan de Grossvenorstreet te Londen was sedert enige jaren het kantoor van de firma Gilley en Lea gevestigd.

De firmanaam stond met vergulde letters op een kleine marmeren plaat terzijde van de huisdeur.

De heer James Lea was de eigenaar van het grote oude huis, waarvan hij een gedeelte bewoonde in gezelschap van een jong meisje, zijn nicht, Kathleen Harvey geheten, die al sedert verscheidene jaren ouderloos was en na de dood van haar moeder door haar oom in huis was genomen, die zij sedert dien tijd

met grote toegenegenheid verzorgde, ofschoon de oude heer Lea een eenzellig oud man was, die weinig uitging, en als hij dat deed, zijn nicht nooit eens meenam.

Het meisje had dan ook een tamelijk vreugdeloos en donker bestaan.

Als men de ouderwetse deur was binnengetreden, kwam men in een grote hal waarop links en rechts een paar deuren uitkwamen.

Een grote deur aan de rechterzijde gaf toegang tot het kantoor, waar iedere dag een stuk of tien klerken, een kas-

sier en een boekhouder, zaten te werken.

Naast deze grote algemene afdeling, en ervan gescheiden door een glazen deur, bevond zich het gemeenschappelijk kantoor van de twee compagnons.

Dit vertrek ontving zijn licht door twee ramen, die uitzicht gaven op een grote tuin.

Ook de Algemene afdeling, waar zich de klerken bevonden, zag met drie ramen op deze tuin uit, waar men van tijd tot tijd Kathleen Harvey kon zien wandelen, met een boek in de hand, meestal vergezeld door een klein, levendig hondje.

De heren Gilley en Lea waren beide beëdigde makelaars en taxateurs en dreven sedert jaren een zaak in onroerende goederen en men wist te vertellen dat zij daarmee een vrij groot fortuin hadden verzameld.

Dit was de heer Lea dan ook aan te zien, want meestal vertoonde hij zich in een fraaie auto en als hij naar de schouwburg ging, zag men hem altijd op de beste plaatsen zitten.

Zijn compagnon Gilley scheen van een meer bescheiden aard te zijn, hetgeen uit zijn uiterlijk en zijn levenswijze viel op te maken.

Op het ogenblik waarop deze vertelling een aanvang neemt, een geschiedenis, die nog altijd het onderwerp van talrijke beschouwingen op Scotland Yard uitmaakt, bevonden de beide firmaaten zich in hun kantoor.

Het was ongeveer één uur in de namiddag en bijna al het personeel had 't kantoor verlaten om de lunch te gaan gebruiken.

Mr. Lea was een man van omstreeks zestig jaar, met het gelaat van een bulldog, met brede vierkante kaken en een platte neus, waarnaast twee kleine doorringende ogen.

Hij liep altijd enigszins gebogen met de handen op de rug.

Hij was volkomen kaal, hetgeen zijn hoog gerimpeld voorhoofd nog hoger liet schijnen.

Zijn gezicht had die bleke kleur en dat pafferige voorkomen van lieden die bijna hun gehele leven binnenshuis door-

brengeu.

Mr. Gilley was minstens tien jaar jonger dan zijn compagnon, met donker bijna zwart haar, maar het was dan ook duidelijk te zien dat hij het verfd. Zijn gebit, zijn handen, zijn gehele uiterlijk scheen met de grootste zorg, onderhouden te zijn.

Aan een koord om zijn hals was het monocle bevestigd, dat zijn oogholte bijna niet verliet.

Hij was stevig gebouwd en maakte in zijn hele uiterlijk de indruk van een man, die ondanks zijn leeftijd nog met volle teugen van het leven wilde genieten.

Kwade tongen beweerden dat Mr. Gilley er twee en misschien wel drie maîtresses op nahield, maar de waarheid gebiedt te zeggen dat men hem in het publiek nog nooit met een van die dames gezien had.

Gilley had uit zijn koker een sigaret genomen en terwijl hij die aanstak, keek hij zijn compagnon met zijn donkere ogen uitvorsend aan.

Toen liet hij zijn aanstekel in zijn zak glijden en vroeg hij op gedempte toon:

— De verkoop van die twee huizen in Leeds heeft dus zijn beslag gekregen?

— Ja, ik kreeg vanochtend het telegram dat de koper bereid was de taxatieprijs te betalen.

— Hoeveel leveren ze op?

— Het ene twaalf honderd pond sterling, het ander drieduizend.

Gilley stak zijn platgeopende hand vooruit, zonder een woord te spreken.

— Wat is er? vroeg Lea verbaasd.

— Ik wil mijn aandeel in de winst vast hebben, antwoordde Gilley.

— Vooruit? vroeg Lea. Dat is iets nieuws.

— Mogelijk is het iets nieuws, ging Gilley onverstoort voort, maar ik heb geld nodig.

— Dat is anders niets nieuws, merkte Lea minachtend op.

Hij ging aan zijn schrijftafel zitten, nam een bloenote voor zich en wierp er vlug enige cijfers op.

Toen stond hij op, ging naar een kleine brandkast, haalde een bos sleu-

tels uit zijn zak, opende de kast en nam er enige bankbiljetten uit, welke hij met een onverschillig gebaar Gilley toestak.

De jongste der beide compagnons keek beurtelings van de bankbiljetten naar Lea en vroeg:

— Is dat alles?

— Wat heb ik nu aan de hand? riep Lea uit, ik geloof waarachtig dat je dronken bent.

— Ik ben volkomen nuchter, amice hernam Gilley, terwijl hij zijn compagnon met zijn donkere ogen dringend aanzag. En juist omdat ik zo nuchter ben, zou ik je de vraag willen stellen of het niet eens eindelijk tijd wordt, een andere regeling tussen ons te trekken.

— Wat bedoel je? vroeg Lea.

— Komaan, houd je niet van de domme, wat ik je verzoeken mag, riep de andere, ongeduldig uit. Je weet drommels goed wat ik bedoel. Sedert jaren krijg ik van de winst maar een gering deel. Kort en goed, ik wil dat er een ander contract wordt opgemaakt.

Er verscheen een lelijke grijns om de tandeloze mond van James Lea.

Gilley zei niets, tipte de as van zijn sigaret en vervolgde toen bedaard:

— Het komt niet in mijn hoofd op om je te dwingen. Waarschijnlijk zou ik aan het korte eind trekken. Het was maar een voorstel in der minne, begrijp je?

— O, best; dan zal ik zo vrij zijn dat voorstel in der minne van de hand te slaan.

Met deze woorden drukte Lea de deur van de brandkast dicht en stak de sleutelbos in zijn zak.

Toen ging hij vlak voor Gilley staan en zei:

— Neem een raad van mij aan, en kom hier niet meer met die onzin aan boord. Wij weten precies wat wij aan elkaar hebben, niet waar?

— Ja, dat geloof ik wel, antwoordde Gilley.

— Nu, als dat zo is, dan doen wij veel verstandiger als we dit incident voor gesloten verklaren en er niet meer over spreken.

Gilley antwoordde niet, maar zijn ogen dwaalden door het venster naar de tuin, waar de figuur van een jong meisje zichtbaar werd.

Het was Katleen Harvey, die haar dagelijkse wandeling maakte.

Zij had een wit jurkje aan en droeg haar strooien hoed met het lint aan de arm, zodat haar mooi blond haar zichtbaar werd, dat door de zon als veranderd werd in gesponnen goud.

Gilley nam plaats in een gemakkelijke stoel, die eigenlijk voor de bezoekers bestemd was, strekte zijn benen lang uit en volgde het meisje in al haar bewegingen.

— Had je me nog meer te zeggen? vroeg Lea een weinig ongeduldig. Ik moet die zaak van het grote huis bij Maiden Lane behandelen.

— Laat die zaak dan maar even rusten, want ik moet je over iets anders spreken.

— Soms weer over geld? Doe dan maar geen moeite.

— Neen, dit keer nu eens niet over geld, tenminste niet in de eigenlijke betekenis van het woord. Ik wilde je over je nicht, over Kathleen gesproken hebben.

James Lea, die in zijn bureaustoel was gaan zitten, klemde zijn beide vette handen om de leuning, sperde zijn ogen wijd open en staarde Gilley aan alsof hij zijn oren niet geloofde.

— Over Kathleen? zeg je. Heb ik je goed verstaan?

— Precies. Je hebt me goed verstaan, antwoordde Gilley kalm.

— Wel, wat moet je dan van haar?

— O een kleinigheid maar, ik wil haar tot vrouw hebben.

Bij het horen van deze woorden werd het brede, bleke gelaat van Lea rood, zijn ogen dreigden hem uit het hoofd te pullen, toen hij uitbarstte:

— Je bent gek. Je praat wartaal. Je bent dronken.

Gilley fronste de donkere wenkbrauwen en wierp zijn compagnon een donkere blik toe; zijn stem had een sissende klank toen hij hernam:

— Zeg dat niet nog eens, anders zou ik mij wel eens echt kwaad kunnen ma-

ken. Ik spreek in volie ernst. Ik vraag je om de hand van je nicht.

Al het bloed was weer uit het gelaat van Lea geweken, en 't had nu een grasgroene tint.

Hij stond op en zei op doffe toon:

— Ik heb in mijn leven al heel wat brutale staaltjes ondervonden maar zo iets ongehoords...

— Je weigert dus? vroeg Gilley zonder een ogenblik zijn kalmte te verliezen.

— Of ik weiger? vraag je dat nog? Natuurlijk weiger ik.

Kathleen doet meer dan haar plicht, en dat mag ook wel, want ik heb haar letterlijk van de straat opgenomen en het is al het minste wat zij doen kan, dat zij goed voor mij zorgt.

Gilley wierp zijn compagnon een minachtende blik toe.

— Die opvatting strookt volkomen met je karakter, zei hij. Het meisje is een wees en had geen huis en daarom moet zij nog dankbaar zijn, dat zij de kleren nog verstellen en het eten mag koken voor een oude schobbejak zoals jij.

James Lea scheen door deze belediging volstrekt niet getroffen te zijn.

Hij grinnikte slechts en zei:

— Laat ik jou op mijn beurt eens een vraag stellen: Houd je van Kathleen? Gilley haalde de schouders op.

— Ik ben vijftig jaar, al zie ik er uit als veertig. Ik weet niet of ik op mijn leeftijd nog wel van liefde mag spreken, maar ik mag haar zeer graag.

Er glom een boosaardig spottend licht in de ogen van Lea toen hij opmerkte:

— Laten wij dan aannemen, dat je zogenaamde liefde een beetje met hebzucht is vermengd. Ik kan me je redenering wel voorstellen. Ik heb geen nadere bloedverwanten, en Kathleen Harvey staat mij het naast. Het ligt dus in de rede dat zij mijn universele erfgenaam wordt. Allicht laat ik een zestig of

zeventig duizend pond sterling na, misschien wel honderd duizend, en dus wordt dat meisje een goudvisje, dat je wel zou willen vangen. Waar of niet?

Gilley antwoordde niet, maar speelde onverschillig met zijn horlogeketting.

Hij volgde met de blik het jonge meisje, dat nu naderbij kwam en haar schreden scheen te richten naar een der grote ramen die bij de Algemene Afdeling uitkwamen.

Hij stond op en ging naar het raam maar kon het meisje slechts voor een gedeelte zien.

Blijkbaar sprak zij met iemand, die voor een der ramen van de Algemene Afdeling stond.

Gilley verliet het venster en sloop naar de glazen tussendeur, vanwaar hij twee ramen van het grote kantoor kon zien.

Voor een er van stond een jongeman van ongeveer vijf en twintigjaar in een vrolijk gesprek met Kathleen Harvey.

Geen van beiden had blijkbaar iets van de waarnemer bemerkt.

Eindelijk wierp de jongeman een blik op de grote hangklok die in het kantoor hing, knikte Kathleen toe en ging aan zijn werk.

Met de handen in de zak en met gebogen hoofd slenterde Gilley van de deur weg.

Lea keek hem spottend aan.

— Jaloers? vroeg hij sarcastisch. Je begint ook een weinig te vroeg, amice, want ik kan je de verzekering geven, dat je met mijn toestemming mijn nicht nooit zult trouwen?

Met deze woorden verliet hij het kantoor om zich te gaan kleden voor zijn boodschap.

Als hij zich nog eens had omgewend, zou hij zeker geschrokken zijn van de uitdrukking die er op dat ogenblik op het gelaat van zijn compagnon lag...

HOOFDSTUK II

EEN NACHTELIJK BEZOEK

Er waren omstreeks twee weken verlopen, sedert het bovenstaande gesprek in het kantoor der beide firmanten werd gevoerd.

Het was ongeveer twaalf uur in de nacht, en in het grote oude huis aan de Grosvenorstreet waren alle bewoners reeds lang naar bed.

James Lea sliep op de derde verdieping van het huis in een vrij grote kamer.

Op dezelfde verdieping had hij ook zijn particuliere werkkamer.

Een oude bediende, reeds vele jaren in zijn dienst, had zijn slaapventrek daar eveneens, terwijl zijn nicht, een oude dienstbode en een jonger dienstmeisje een verdieping lager sliepen.

Een deel van het huis, dat eigenlijk veel te groot was voor twee mensen, was verhuurd, want James Lea was er de man niet naar om zich een bron van inkomsten te laten ontgaan.

Plotseling, even nadat een naburige kerkklok twee uur had geslagen, werd er aan het einde van de vestibule een zeer licht gerucht vernomen.

Even daarna werd de deur, die naar een lange smalle gang voerde, welke op de tuin uitkwam, langzaam en met de grootste behoedzaamheid geopend, en er verschenen in de opening twee mannen.

Zij waren in avondtoilet gekleed en gehuld in een donkere regenmantel en bovendien gemaskerd.

De grootste van de beide mannen die bijna een hoofd boven de andere uitstak, liep vooraan.

Zij staken dwars de grote vestibule over, zonder ook maar het minste gerucht te maken.

Zij schenen de inrichting van het huis uitstekend te kennen, want zij toonden niet de minste aarzeling.

Zij leken in het onzekere licht van een klein lampje twee monsterachtig grote vleermuizen die recht op hun doel aanvlogen.

Voor de deur van de Algemene Afdeling bleven zij staan.

De grootste der beide mannen haalde een bos lopers te voorschijn, die blijkbaar van een bijzonder maaksel waren, want met een van deze werktuigen maakte hij zonder enige moeite de deur open.

Het tweetal trad binnen en deden de deur weer dicht.

Het was stikdonker in dit lokaal, want blijkbaar waren de gordijnen voor de twee ramen die op de straat uitzagen.

De kleinste der twee indringers ontstak een elektrische zaklantaarn die een zwak licht verspreidde.

Bij het schijnsel daarvan liepen zij dwars door het grote kantoor tot zij weer bleven staan bij de glazen tussendeur.

— Is hier in deze kamer niets, wat het meenemen waard is, Edward? vroeg de kleinste der beide gemaskerden.

— Niets, Charles, tenzij je prijs stelt op het schrijfgerei, inkt en linealen in de lessenaars van de klerken.

— Het kantoor, waarvan je me gesproken heb, is zeker hiernaast? Hoe komen wij er in?

— Door deze deur.

Onder het spreken, had Raffles, want het was inderdaad de Grote Onbekende die aan het werk was, vergezeld van zijn vriend Charles Brand, een klein voorwerp uit zijn zak gehaald waarmee hij handig en vlug de ruiten uit de deur sneed.

Daarop stak hij de hand door de gemaakte opening en trok de beide grendels terug die de deur afsloot, terwijl hij tevens de sleutel omdraaide die op het slot stak.

— Er is natuurlijk nog een tweede uitgang aan dit vertrek? vroeg Brand.

— Natuurlijk, want dat moet wel, als wij tenminste niet willen aannemen, dat de beide firmanten de gewoonte hebben, des avonds, als zij hun kantoor

verlaten, door de Algemene Afdeling te lopen.

Onder deze zacht gefluisterde woorden waren de twee vrienden het privé-kantoor der heren Gilley en Lea binnengetreden.

Hier schemerde een zwak licht door de ramen, die op de tuin uitzagen, daar de gordijnen niet gesloten waren.

Onmiddellijk werd de elektrische zaklantaarn gedooft en de beide indringers gingen naar de ramen om de gordijnen te sluiten.

Direct hierna, deden zij beiden hun lantaarns ontgloeien en dadelijk zette Raffles zich aan het werk.

Hij scheen nauwkeurig op de hoogte te zijn van de plaatselijke gesteldheid, want hij liep regelrecht op de kleine brandkast toe, zette zijn lantaarn neer, haalde een kleine tas onder zijn regenmantel te voorschijn en nam daar enkele gereedschappen uit, alle van zijn eigen vinding, en die hij met ongelooflijke vlugheid en bekwaamheid hanteerde.

Hij knielde naast de brandkast neer en dadelijk daarop klonk een zeer zwak gegons, niet sterker dan een bij onder het vliegen veroorzaakt.

Het geluid was afkomstig van de ronde staalzaag, die met duizelingwekkende snelheid ronddraaide en een diepe voor in de zijkant van de kast sneed, met even veel gemak, als ware die zijkant van hout in plaats van dik staal.

Binnen een kwartier had Raffles een vierhoekig stuk uit de zijwand gezaagd, hetwelk hij nu zonder moeite kon verwijderen.

— Ga je gang, Charles, zei Raffles kalm. Ik zal intussen de gereedschappen weer inpakken.

De jonge man kwam naderbij en begon de kast van de inhoud te ontdoen, behalve een aantal effecten, welke Brand met een minachtend gebaar weer terug schoof.

Raffles had de tas gesloten en wendde zich nu tot zijn metgezel.

— Wel, vroeg hij, is het de moeite waard?

De jonge man haalde de schouders op.

— Ik heb tweeduizend pond van con-

tanten en bankbiljetten gevonden. Ik had op meer gerekend.

— Nu, ja wij zijn nog niet klaar.

— Is er dan nog een kantoor? vroeg Brand.

— Ja zeker, op de derde verdieping, op enige afstand van de slaapkamer van Lea.

— Zou dat niet wat gevaarlijk zijn?

— Niet gevaarlijker dan een andere inbraak, antwoordde Raffles spottend. Als wij niet meer lawaai maken dan wij nu hebben gemaakt, zal het wel los lopen. Ga mee, wij hebben niet veel tijd te verliezen.

Brand deed de buit in een tas, die aan een riem om zijn middel bevestigd was, waarna de beide vrienden het vertrek verlieten, weer langs dezelfde weg, die zij gekomen waren.

Raffles liep regelrecht op de grote trap toe en wenkte Brand hem te volgen.

Hij liep de eerste verdieping voorbij en besteeg aanstonds de trap, die naar de tweede voerde, maar hij had het portaal nog niet bereikt of hij bleef plotseling staan.

Met een handgebaar beduidde hij Brand ook te blijven staan. De jongeman wist dat alle zintuigen van zijn vriend buitengewoon fijn ontwikkeld waren; blijkbaar had hij iets verdachts gehoord.

Op zijn beurt luisterde Brand scherp.

In het eerste hoorde hij niets, maar toen kwam het hem voor alsof hij een aanhoudend, een diep brommend geluid waarnam als van een naaimachine of van een kleine motor.

Vijf minuten bleven de beide vrienden op de trap stilstaan, alsof zij uit steen gehouwen waren, toen hield het geluid plotseling op.

Na nog even gewacht te hebben haalde Raffles de schouders op en vervolgde zijn weg, door Brand gevolgd.

Op de derde etage aangekomen, volgde Raffles een smalle gang, tot hij voor een brede eikenhouten deur kwam.

Hij luisterde nog enkele ogenblikken scherp toe, maar alles was weer doodstil in het grote huis.

Opnieuw moest nu de tas met gereed-

schappen dienst doen, daar de deur op slot scheen te zijn.

Het duurde echter geen vijf minuten, of met een zachte tik sprong het slot open.

De beide vrienden traden nu een volmaakt donker vertrek binnen en sloten de deur aanstonds achter zich.

De gordijnen voor 't enige raam waren gesloten, en dus ontstaken zij hunne lantaarns opnieuw.

Zij bevonden zich in de particuliere werkkamer van James Lea.

Dicht bij het raam stond een zware, ouderwetse schrijftafel en in een hoek, dicht bij de deur, een tweede brandkast van tamelijk grote afmeting.

Raffles bekeek deze kast enige tijd zwijgend en krabde zich toen achter het oor.

— Het is een sterke en nieuwe kast, fluisterde Raffles, maar wij hebben geen keus.

De beide mannen zetten zich aanstonds aan het werk.

De zonderlinge cirkelzaag kwam weer te voorschijn en begon haar nieuwe arbeid.

Het duurde echter bijna drie kwartier, voor er een voldoende stuk uit de zijwand van de kast was gezaagd.

Direct begon Brand zijn onderzoek, en haalde een groot aantal papieren te voorschijn, die hij op het blad van de schrijftafel uitspreidde, waar Raffles ze vlug begon door te zien.

Brand fluisterde op korte toon:

— Dat is alles.

— Wat, in het geheel geen contant geld?

— Geen penny.

— Wat een gemene schobbejak, fluisterde Raffles verontwaardigd. Een uur voor niets gewerkt. Hij zal zijn geld waarschijnlijk op een bank hebben geplaatst.

— Is er onder die papieren niets van waarde? vroeg Brand, terwijl hij op de documenten wees, die op het tafelblad lagen uitgespreid.

— Niets, antwoordde Raffles. Het zijn niet anders dan eigendomsbewijzen van onroerende goederen, huurcontracten, huurcelen, en andere stukken die voor

ons geen waarde hebben. Maar wacht eens, wat heb ik hier? Hij had een vel papier opgenomen en verlichtte dit nu met zijn elektrische zaklantaarn.

— Wat is het? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Het afschrift van een testament, antwoordde Raffles; het origineel berust waarschijnlijk bij een notaris.

— Van wie?

— Van James Lea.

— En hij vermaakt natuurlijk zijn hele vermogen aan zijn nichtje?

— Pardon, daarin vergis je je, zei Raffles, die het korte testament had doorgelopen.

— Wat zeg je, had hij dan nog andere familieleden? daar wist ik niets van.

— Hij heeft nog wel enkele familieleden, zei Raffles, maar zij zijn geen van allen in dit testament bedacht.

— Lea heeft dus zijn vermogen aan liefdadige instellingen of zo iets vermaakt?

— Ben je gek? daar is hij de man nog al naar.

— Aan zijn compagnon dan misschien?

— Houd maar op, je raad het nooit. Zijn enige erfgename is een vrouw en nog wel een heel bijzondere vrouw, want zij is nader aangeduid met haar artiestennaam. Dat had je niet gedacht nietwaar?

— Neen, dat is een ware verrassing bekende Brand. Hij hield er dus een maitresse op na?

— Dat schijnt zo, hernam Raffles lachend.

— Die oude schelm, siste Brand tussen de tanden.

Raffles liet een kort lachje horen.

— Ja, amice, zo gaat het in de wereld; wie zou dat ooit achter de oude vent gezocht hebben? Die vrouw heeft hem zeker geheel in haar macht.

— Maar dat arme meisje, Edward, riep Brand uit. Wat moet het een bittere ontgoocheling voor haar zijn.

Raffles schudde het hoofd.

— Ja, dat zal wel. Ik ken haar niet en ik weet dus ook niet of zij op een nalatenschap heeft gerekend. Als zij het doet, zal het zeker een grievende teleur-

stelling voor haar zijn, want men stelt James Lea op ongeveer vijf honderd duizend pond sterling.

— Zou er misschien in die ouderwetse schrijftafel niets meer te vinden zijn? vroeg Brand. Dat ding ziet er uit alsof het wel enige geheime vakken bezit.

Raffles legde het afschrift van het testament neer en bukte zich teneinde het aangeduide meubel wat nader te onderzoeken.

— Ik geloof dat je gelijk hebt, zei hij. Het ziet er juist uit alsof er verschillende geheime laden inzitten, wacht, hier heb ik er al een.

Hij strekte de hand uit naar de tas met instrumenten, toen hij plotseling opstond en in een luisterende houding voor de tafel neergehurkt bleef zitten.

Er had een zachte, half gesmoorde kreet weerklonken, gevolgd door een zwak rochelend geluid.

Toen werd alles weer doodstil.

Raffles was de eerste die weer sprak.

— Wat zou dat geweest zijn? vroeg hij fluisterend. Er schijnen nog mensen wakker te zijn.

— Het klonk als het gerochel van iemand, die benauwd droomt, merkte Brand fluisterend op...

Raffles sprong overeind.

— Het doet er niet toe, zei hij. De grond wordt hier wat warm voor ons, amice, er blijkt toch niets meer te halen.

Wij gaan er zo gauw mogelijk van door.

Brand liet het zich geen tweemaal zeggen.

Hij haastte zich dan ook de gereedschappen weer in de tas te pakken en zijn hoed op te zetten, die hij op een tafeltje had gelegd.

Intussen had Raffles omzichtig de deur geopend en een blik in de gang geworpen, waar echter niet het minste te bespeuren was.

Hij wenkte Brand en beide slopen zo snel zij konden, langs de smalle gang weer naar de trap.

Hier stonden zij nogmaals stil, maar geen enkel geluid liet zich horen.

Op de tweede verdieping bleven zij nogmaals staan.

Brand voelde zijn hart luid tegen zijn ribben kloppen.

Wat Raffles betreft, hij scheen zijn kalmte geen ogenblik te hebben verloren.

De tocht naar de vestibule werd voortgezet.

Alles bleef stil in het grote huis.

Toen zij de gang bijna bereikt hadden bleven zij opnieuw, als bij onderlinge afspraak staan.

Ergens in het grote huis boven hun hoofd, werd voorzichtig een deur geopend en dadelijk daarop weer met grote behoedzaamheid dicht gedaan.

HOOFDSTUK III

EEN RAADSELACHTIGE MISDAAD

Hoewel Brand en Raffles pas om vier uur in de morgen van hun nachtelijke tocht waren teruggekeerd zaten zij de volgende ochtend al om negen uur weer aan een goed voorzien ontbijt in de grote eetzaal van de villa, welke de Grote Onbekende in de Cromwellstreet bewoonde, onder de naam van Lord William Aberdeen.

De beide vrienden waren bijna tegelijkertijd het vertrek binnen gekomen.

Op hun gelaat vertoonde zich dezelf-

de glimlach, die, naar de geschiedenis meldt, steeds te zien viel op het gelaat van iedere advocaat in het oude Rome, als hij op straat een zijner collega's tegenkwam.

— Mag ik je geluk wensen met de goede afloop? vroeg Brand gekscherend.

— Als je daarmee wil zeggen, dat wij er heelhuids zijn van afgekomen, dan neem ik je gelukwens aan maar niet als het het resultaat van onze buit geldt, want om je de waarheid te zeggen is

mij die bitter tegengevallen.

— Ik geloof dat je een beetje verwend bent, zei Brand. Vele van onze collega's zouden tevreden zijn met de helft.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik hoop, dat je mij niet vergelijkt met die armzalige inbrekers, die met een half dozijn te gelijk in een bank of winkel binnendringen, met veel omslag een brandkast openen en dan ten slotte nog zoveel sporen achterlaten, of zich naderhand zo onhandig gedragen, dat ze een paar weken later achter slot en grendel zitten? Ik stel mij op een hoger standpunt. Voor mij is een inbraak een symphonie, een schilderstuk, kortom een kunstwerk. En ik vind dat ik als artiest wel wat schraal beloond wordt met een onnozele tweeduizend pond, waarvan nog de helft uit bankbiljetten bestaat, die maar niet zo aanstonds aan de man zijn te brengen, omdat maar al te vaak de nummers er van bekend zijn. Het zal mij een les zijn om voortaan eens grondig te onderzoeken of mijn aanstaande slachtoffers zich somtijds te buiten gaan aan de slechte gewoonte hun geld buitenshuis te bewaren. Daar komt nog bij, dat het blijkbaar maar een haar gescheeld heeft of de heer des huizes was wakker geworden en had ons overvallen.

— Jij bent dus van mening dat Lea zelf die kreet in zijn slaap heeft geslaakt vroeg Brand terwijl hij een stukje geroosterd brood uit de zilveren standaard nam.

— Wie zou het anders kunnen hebben doen? Het geluid kwam zonder enige twijfel uit de slaapkamer van Lea, die zich op dezelfde verdieping, op slechts enkele passen afstand bevindt.

— Maar dan die open- en dichtgaande deuren?

— Wel, hij zal zich misschien verbeeld hebben iets verdachts te horen en zich willen overtuigen, dat hij zich vergist had. Je zult je herinneren, dat wij de uitslag van dat onderzoek niet hebben afgewacht, maar ijlings het hazenpad hebben gekozen. Maar wat praten wij eigenlijk, amico. Naast je bord ligt een stelletje ochtendbladen en als

je je de moeite wilt geven er een oogje in te slaan, dan zul je daar wel in geuren en kleuren beschreven vinden, wat James Lea ontdekt heeft en wanneer hij het ontdekt heeft.

— Je hebt gelijk, riep de jonge man uit, dat had ik wel eerder kunnen bedenken.

Hij nam de laatste editie van de «Daily Express» in de hand, sloeg 't blad open en zocht onder de stadsberichten.

Maar het volgende ogenblik liet hij een gedempte kreet van ontzetting horen en werd zijn blozend gelaat bleek.

— Wat is er? vroeg Raffles ongerust. Wat lees je daar voor verschrikkelijks?

— Je zei zoëven, Edward, dat James Lea ons zelf wel opheldering zou geven. Dat kan hij niet meer; hij is dood.

Wel een volle minuut zaten de beide vrienden zwijgend over elkaar en trachtten op elkaars gelaat te lezen wat er in hen omging.

Toen vroeg Raffles op doffe toon.

— Is hij vermoord?

Charles knikte bevestigend.

— Ja, dat moet wel, en toch staat de politie voor een raadsel.

— En waarom?

— Omdat de slaapkamer van James Lea zich in volkomen orde bevond, omdat het enige raam gesloten was en volstrekt geen sporen van braak vertoonde, en omdat de deur naar de gang, de enige welke het vertrek bezit, van binnen niet alleen met een sleutel gesloten was, maar tevens met twee zeer stevige knippen.

Raffles had zwijgend toegelustend.

— Heeft hij dan misschien een hartverlamming gehad? vroeg hij.

— Dat dacht de politie eerst ook, maar er zijn duidelijke vingerafdrukken aan zijn hals gevonden.

Raffles staarde in gedachten voor zich uit.

— Het lijkt een zeer zonderling geval, lees het bericht mij eens voor.

Brand nam 't blad op en las met zachte en duidelijke stem het volgende bericht voor:

EEN RAADSELACHTIGE MOORD

« Geheel Londen werd vanochtend opgeschrikt door het bericht van een even raadselachtige als geheimzinnige misdaad. De moord waaronder deze werd gepleegd, is van die aard, dat wij onze lezers een nauwkeurige omschrijving van het geval niet willen onthouden.

» In een der oudste huizen van de Gros-venorstreet, drijft de firma Lea en Gilley sedert enige jaren hun make-laarskantoor. De heer Lea bewoont zelf een gedeelte van het grote huis, terwijl zijn compagnon op kamers aan de Maiden Lane bewoont. De Algemene Afdeling en het gemeenschappelijk kantoor der beide firmanten bevindt zich gelijkvloers. De eerste verdieping is verhuurd aan een assurantiëkantoor en een gedeelte van de tweede aan een oude gepensioneerde belastingambtenaar, een man van omstreeks vijftigjarige leeftijd. 't Andere gedeelte van de tweede verdieping is bewoond door de nicht van Mr. Lea, Miss Kathleen Harvey en de twee vrouwelijke dienstboden. Ten slotte heeft de heer Lea zelf zijn appartementen, waaronder een privé werkkamer, op de derde verdieping, waar ook een oude reeds lang in dienst zijnde huis-knecht slaapt. Miss Harvey is sedert enige jaren gewend haar oom, die steeds vroeg in zijn kantoor placht aanwezig te zijn, om zeven uur te wekken met een kop thee, die zij op een tafeltje bij zijn deur neerzet. De oude heer scheen tamelijk vreesachtig van aard te zijn, want hij had enige jaren geleden een sterk slot en twee zware grendels op de deur laten maken en het enige raam van zware tralies voorzien, ofschoon zich dit op minstens twintig meter boven de grond bevindt. Om zeven uur klopte zij op de deur en wachtte tot er geantwoord werd. Zo ook van ochtend, maar tot haar verbazing en schrik echter kreeg zij geen antwoord, ofschoon zij hoe langer hoe harder klopte. Zij ging de oude bediende wekken, die zoals gezegd op dezelfde verdieping slaapt, en die zich zo spoedig mo-

gelijk aankleedde. Zij klopten nu beiden zo hard mogelijk op de massieve eiken deur. Te vergeefs.

» Door een angstig voor gevoel aangegrepen snelde het jonge meisje de trap af, teneinde hulp te halen bij de gepensioneerde beambte. Toen zij echter op haar herhaald bellen aan de gangdeur geen gehoor kreeg, snelde zij de straat op en wenkte de beide politieagenten, die juist voorbijkwamen. Zij deelde de agenten haar vrees mede en deze besloten de deur met geweld te openen. Uit de keuken werd een hakmes gehaald en met behulp van dit werktuig werd, niet zonder moeite een paneel uit de eikenhouten deur geslagen. Door het gat keek men nu in de geheel donkere slaapkamer.

» Een der agenten stak de hand door de gemaakte opening, trok de grendels terug en draaide de sleutels om. Het eerste wat men deed was, het gordijn voor het raam open trekken, waarna Miss Harvey naar het bed van haar oom snelde. Mr. Lea lag met open mond en een uitdrukking van angst en schrik bewegingloos op zijn bed. Het dek was half van hem afgerukt en op zijn hals waren enige vuurrode vlekken te zien. Met een kreet van ontzetting wierp het jonge meisje zich op de knieën voor het bed en greep de hand van haar oom; die hand was ijskoud.

» Een der agenten had intussen reeds om een geneesheer getelefoneerd, die spoedig ter plaatse was, maar, helaas, slechts de dood kon constateren.

» Er zouden echter nog meer ontdekkingen worden gedaan.

» Toen de eerste kantoorbedienden hedenochtend om half negen de Algemene Afdeling binnen traden, bemerkten zij dadelijk, dat er iets niet in orde was. Zij zagen direct dat uit de tussendeur die hun afdeling scheidt van het kantoor der beide firmanten, een der kleine ruiten was gesneden en tegen de muur gezet. Het bleek aanstonds waartoe dit gediend had: inbrekers waren door deze deur het kantoor der firmanten binnengegaan, en hadden daar de kleine brandkast geopend op een wijze, die van langdurige oefening ge-

tuigt en waaruit al de geldswaarden waren gestolen.

» De politieagenten die nog steeds binnenshuis waren, toen deze ontdekking werd gedaan, gingen nu ook eens een kijkje nemen in het particulier werkkabinet van de vermoorde. Ook hier bleek de splinternieuwe zeer sterke brandkast als een sardineblikje te zijn opengesneden, maar hieruit werd niets vermist, ofschoon de papieren, welke de kast bevatte overal verspreid lagen. Volgens de verklaring van de nicht van de vermoorde, was deze gewoon, het grootste gedeelte van zijn contant geld bij een bank te beleggen. In ieder geval had de grote brandkast nooit veel geldswaarde bevat.

» Het staat dus vast, dat men hier te doen heeft met een afschuwelijke roofmoord. Het raadselachtige van het geval is echter de wijze waarop de moordenaar de kamer heeft verlaten, waar hij zijn misdaad heeft gepleegd. De compagnon van de dode, Mr. Gilley, die zeer onder de indruk van het gebeurde is, kan zich niet voorstellen, hoe dit geheimzinnig geval zich heeft toegedragen. Het raam is zeer zeker niet geopend geweest en zelfs al was dat wel gebeurd, dan nog zou het de dader onmogelijk zijn geweest, zich door de ijzeren staven te wringen, die niet meer dan een handbreedte van elkaar staan.

» Tot dusverre heeft de politie nog geen enkel spoor kunnen vinden en zij tast volkomen in het duister. Zelfs de beste detectives van Scotland Yard, miss Dorit Evans en inspecteur James Sullivan, breken er zich het hoofd mede hoe de moordenaar de slaapkamer heeft kunnen verlaten die slechts een deur en geen schoorsteen heeft.

» Wij zullen niet nalaten, onze lezers op de hoogte te houden van deze duistere zaak. »

Brand liet het blad uit zijn hand glijden en staarde Raffles vragend aan.

— Ik mag een staart krijgen, als ik er ook maar een jota van begrijp, zei hij.

— Ja, het is zeker een hoogst eigenaardig voorval, zei Raffles. Het is wel

een zeer noodlottig toeval, dat deze misdaad heeft plaats gehad, juist in dezelfde nacht, dat wij zijn brandkasten onderzocht hebben. Dat geeft mij een zeer onbehaaglijk gevoel.

— Begrijp jij iets van die gesloten deur en het venster?

— Neen, niets, en van het verslag in de Daily Express, word ik niet veel wijzer. Ik zou daarvoor die kamer eens nader moeten onderzoeken.

— Misschien is er wel een verborgen deur dat komt in die oude huizen wel eens meer voor.

— Ongetwijfeld, amice, maar dan zou de moordenaar de aanwezigheid van die deur moeten geweten hebben en dus zeer intiem bevriend met Lea hebben moeten zijn, en wij hebben al van verschillende kanten gehoord, dat hij niet al te dik in de vrienden zat. Bovendien kan ik niet aannemen, dat de politie, die natuurlijk dezelfde opmerking zal gemaakt hebben als jij zoëven, de kamer niet nauwkeurig zou hebben onderzocht. Misschien brengen de latere edities daaromtrent wel nadere bijzonderheden. Dit staat in ieder geval voor mij vast: Lea was zeer bevreesd voor een nachtelijke overval, anders zou hij zijn raam niet van stevige tralies, en de deur van zijn kamer niet van een nieuw slot en twee sterke grendels hebben laten voorzien. Daaruit blijkt in ieder geval, dat hij in zijn huis iets zeer belangrijks verborgen hield, en dat belangrijke was geen geld, want dat blijkt hij bij een bank te hebben gedeponneerd.

Raffles stond op en begon de kamer op en neer te lopen, tot hij plots voor Brand bleef staan en zei:

— Ik wil het mijne van die zaak hebben. Zij komt mij in vele opzichten hoogst merkwaardig voor.

— Als wij maar niet te laat komen en achter het net vissen, riep Brand uit. Misschien lezen we wel in de volgende editie van een of andere krant dat de politie alles ontdekt heeft.

Raffles schudde glimlachend 't hoofd.

— Het spijt mij dat ik het zeggen moet, maar dat komt mij niet erg waarschijnlijk voor!

— En hoe denk je je wel met deze

zaak te bemoeien? vroeg Brand.

— O, dat lijkt mij niet erg moeilijk, antwoordde Raffles. De vermoorde heeft natuurlijk wel hier en daar een bloedverwant zitten, die op zijn nalatenschap zal afkomen. Het heette wel dat hij er in het geheel geen bezat, maar je zult eens zien, dat zij plotseling uit alle hoeken en gaten zullen te voorschijn komen, zodra zij 't bericht van zijn dood hebben gelezen. Welnu, wat zou er tegen zijn, dat ik mij voor een van die familieleden uitgaf?

— Ja, dat denkbeeld lijkt mij zo kwaad niet. Je zou op die manier het huis ongehinderd in en uit kunnen gaan.

— Ik niet alleen, amice, maar jij ook, vervolgde Raffles glimlachend, je weet dat ik graag gezelschap heb in dergelijke ondernemingen.

Brand trok een benauwd gezicht.

Hij scheen al een voorgevoel te hebben van wat er nu zou komen.

— Wat zou ik dan moeten voorstellen? vroeg hij.

— Wat dunk je van een oude nicht van de overledene? vroeg Raffles, zonder een spier van zijn gelaat te vertrek-

ken.

— Moet ik mij al weer in vrouwenkieren steken, vroeg Brand op klagen-de toon.

— Hoor eens vriendlief, ik zou je raden je niet al te veel te beklagen, want ik geloof dat ik in de laatste maanden in dat opzicht werkelijk niet al te veel van je gevergd heb.

— Dat moet ik toegeven, riep Brand uit. Dan maar een oude nicht. En wat stel jij voor?

— Heb je er iets tegen dat ik als je echtgenoot mee kom?

— Hoegenaamd niet, riep Brand lachend uit. Wij zullen een mooi paar vormen. Wanneer gaan we aan de slag?

— Vandaag nog, maar toch niet al te vroeg, want wij wonen in Leeds moet je weten. Natuurlijk moet het bericht daar eerst ontvangen zijn en moeten we er de reis nog afrekenen.

— Zou men ons toelaten? vroeg Brand.

— Ik zou wel eens willen zien, dat men ons niet toeliet, riep Raffles verontwaardigd uit. Jij bent immers een zijner naaste verwanten. Kom, we zullen eerst ons veldtochtplan ontwerpen.

HOOFDSTUK IV

DE BLOEDVERWANTEN

Omstreeks vier uur in de namiddag van dezelfde dag stapte er een vreemdsoortig paar uit een taxi, die voor het huis in Grosvenorstreet stopte.

De man, ongeveer vijftig jaar oud, had een languitgerekt, mager gezicht, dat nog smaller scheen door het lange witte sikbaardje, dat hem tot op de borst hing. Zijn wenkbrauwen waren hoog opgetrokken als van iemand, die zich voortdurend verwondert over een of ander diepzinnig levensraadsel. Zijn gekromde neus droeg een hoornen bril van geweldige grootte. Hij was geheel in het zwart gekleed en blijkbaar was het pak, dat hij droeg, zijn beste want hij liep zo stijf als een plank, waarschijnlijk uit vrees dat hij het zware laken zou krenken.

Zijn echtgenote was omstreeks vijf jaar jonger dan hij en haar zwaarlijvige figuur was eveneens in rouwgewaad gestoken. Zij had dikke wangen, met een kleur als een pioen, een laag rond voorhoofd en een kleine knolvormige neus. Aan haar oren bengelden twee lange oorhangers van git en een broche van dezelfde steensoort was op haar omvangrijke boezem gestoken. Tussen haar dikke vingers, in zwartgaren handschoenen gestoken, hield zij een keurig opgevouwen witte zakdoek geklemd.

Nu en dan bracht zij dit voorwerp naar haar rechter oog, blijkbaar om aldus haar diepe smart te kennen te geven.

Raffles en Brand waren zo uitstekend

vermomd, dat zij zelf moeite hadden elkander onder deze verkleeding te herkennen.

Voor het huis stonden enige nieuwsgierigen, die, door twee agenten van politie op behoorlijke afstand werden gehouden.

Raffles belde aan met een beweging als van een marionet en tegelijkertijd bracht de gewaande nicht haar zakdoek te voorschijn. De oude bediende opende de deur.

Hij keek de binnentredenden even aan en vroeg toen:

— Wat wenst gij?

Onmiddellijk barstte de gewaande nicht in luid gewezen uit.

— Ik en mijn man willen mijn neef James nog eens voor het laatst zien. Hij was alles wat wij in de wereld bezaten. Wij zijn helemaal uit Leeds gekomen. Vanochtend lazen wij in de krant het vreselijk ongeluk, dat hem getroffen heeft.

Nu viel Raffles haar in de rede met de statig uitgesproken woorden:

— Knecht, ga aan Miss Kathleen Harvey zeggen, dat neef en nicht Hyslop hier zijn. Zij zal ons met open armen ontvangen.

De bediende scheen deze bewering enigszins in twijfel te trekken, maar deed wat hem gevraagd werd en ging het bezoek aankondigen.

Een paar minuten later kwam hij terug met het verzoek hem te willen volgen.

Het rouwende echtpaar volgde de man op de voet.

Zij gingen de trap op tot aan de tweede verdieping waar de knecht op een witgelakte deur klopte.

Een zachte stem riep: Binnen.

De bediende opende de deur en liet de bezoekers de kamer binnen.

Zij zagen een in het zwart geklede gestalte van een divan opstaan en hen tegemoet komen.

Het was Kathleen Harvey, in diepe rouw gekleed en met bleek gelaat.

Zij stak Raffles en Brand beurtelings de hand toe en zei:

— Ik moet bekennen, dat ik uw naam nog nooit heb horen noemen door mijn

overleden oom maar toch zijt gij welkom. Ik voel mij vreselijk alleen.

— Zijn er dan geen andere familieleden geweest? vroeg Raffles direct.

— Slechts enkele, en die zijn direct weer vertrokken. Zij zullen terugkomen voor de begrafenis en dan nog eens bij de voorlezing van het testament.

— Wij zouden neef Lea gaarne nog eens zien, zei Raffles.

Het jonge meisje boog het hoofd.

— Ik zal onze oude bediende bellen, dan kan hij u naar die lugubere kamer brengen, zei zij bijna onhoorbaar. Ik durf er niet meer heen.

Zij had onder het spreken op een belknop gedrukt en een weinig later trad dezelfde bediende die hen had binnengelaten, weer binnen.

— Henri, breng mijn neef en nicht Hyslop naar de sterfkamer, zij willen oom nog eens zien.

De bediende boog zwiingend, terwijl hij het echtpaar nogmaals dezelfde, wantrouwende, onderzoekende blik toewierp.

Toen nodigde hij hen met een gebaar uit hem de volgen.

Enkele minuten later stonden zij voor de deur van het geheimzinnige vertrek, waarvan het vernielde paneel met behulp van een paar planken voorlopig was hersteld.

— Is het hier? vroeg Brand terwijl hij de zakdoek weer dienst deed doen.

De bediende knikte zonder een woord te spreken, haalde een sleutel uit zijn zak en opende daarmee de deur van de slaapkamer.

— Dank je, zo is het voldoende, zei Raffles en ga nu maar heen; wij kunnen het niet hebben, dat er vreemde bij zijn.

De bediende scheen een ogenblik te aarzelen.

Toen bromde hij:

— Ik zal u een kwartier hier laten; dat is toch zeker langgenoeg voor de smart van lieden, die bij zijn leven nooit naar hem hebben omgekeken?

De gewaande nicht wilde een driftig antwoord geven, maar haar echtgenoot weerhield haar met een van zijn automatische gebaren.

— Laat die man maar praten, zei hij op minachtende toon. Hij weet niet be-

ter. Daarop wendde hij zich tot de bediende en zei:

— Het is goed; je kunt over een kwartier terugkomen om de deur te sluiten.

Zodra zij het geluid van zijn sloffen niet meer hoorden traden Raffles en Brand binnen.

De kamer was bijna geheel donker daar de overgordijnen voor het enige raam waren dichtgetrokken.

Terwijl Brand de deur sloot, liep Raffles naar het raam en trok het gordijn terzijde, zodat het volle daglicht de kamer kon binnenstromen.

Het eerste wat Raffles deed was het raam openen.

Hij behoefde niet te vrezen dat men zijn bewegingen zou bespieden, want het raam keek uit op een grote tuin, terwijl zich op een meter of vijf afstand een aantal hoge bomen met een dicht bladerendak bevonden.

Hij onderzocht de dikke ijzeren staven voor het raam en rukte er uit alle macht aan.

Zij waren echter volkomen gaaf.

Raffles haalde de schouders op.

— Het is beslist uitgesloten dat hierdoor een mens of zelfs een kind naar binnen kan komen.

Raffles schreed langzaam naar 't grote monumentale ledikant waarop het afgelegde lichaam van James Lea lag uitgestrekt.

Het grote bed stond in een hoek van het vertrek en het volle licht kon die plek niet bereiken.

Toch was het er helder genoeg om de gelaatstrekken van de dode te kunnen onderscheiden.

Raffles boog zich over het lichaam heen en bekeek aandachtig de hals van de dode, waarin nog altijd de nu verkleurde vingerafdrukken te zien waren.

Raffles keek nog iets nauwkeuriger toe en mompelde:

— Ik zie daar, dat de politie een gipsafdruk heeft genomen.

Toen wenkte hij Brand wat naderbij en zei op fluisterende toon:

— Bekijk die indrukken eens.

Brand deed wat hem gevraagd werd en richtte zich toen weer op, om Raf-

fles verbaasd aan te kijken.

— Ik geloof, dat je even verwonderd bent als ik, zei Raffles glimlachend.

— Dat ben ik zeker, zei Brand. De grootste indrukken ongetwijfeld die van de duimen, staan aan weerskanten het meest naar achteren.

— Dat heb je goed opgemerkt, hernam Raffles glimlachend. Weinu, als ik iemand met beide handen de strot dicht knijp, dan komen de beide afdrukken niet onder de oren, maar vlak onder de mond. Wat leidt je daaruit af?

— Dat hij zich zelf geworgd heeft, riep Brand uit.

— Ik betwijfel of dat mogelijk is, zei Raffles zacht, terwijl hij zich weer oprichtte, en het vertrek eens rondkeek.

Het was vrij groot, met een eikenhouten zoldering.

Hier en daar hingen schilderijen tegen de wand.

De enige deur bevond zich vrij dicht bij het voeteinde van het bed.

In een hoek stond een grote dubbele ladder.

Blijkbaar stond men op het punt de schilderijen van de muur te nemen.

Raffles liep langs de wanden, overal kloppend en het behang onderzoekend.

Toen schudde hij het hoofd en bleef midden in het vertrek peinzend staan.

— Ik kan je de verzekering geven, dat zich in dit vertrek beslist geen geheime deur bevindt, zei hij. Zoals je ziet is er evenmin een schoorsteen.

— Een valluik misschien?

— Je kunt er naar zoeken, als je wilt, maar ik geloof niet dat je er een zult vinden, hernam Raffles. Zoals je ziet ligt er een dik tapijt, dat de hele vloer bedekt en ik kan nergens een naad onderscheiden.

Brand die zich niet gauw wilde laten overtuigen, knielde neer en begon de vloer nauwkeurig te onderzoeken.

Het was een eigenaardig gezicht, de dikke, treurende nicht in haar rouwkostuum aldus over de grond te zien kruipen.

Aldra richtte hij zich weer op, terwijl zijn gelaat een trek van teleurstelling vertoonde.

— Er is geen spoor van een valluik,

zei hij, maar laten wij eens kijken naar het plafond.

Raffles haalde de schouders op.

— Kom, dat is immers onmogelijk. Zie die zware eikenbalken toch eens aan. Er is geen sprake van, dat zich daar een

of andere opening bevindt. Maar als je wilt kunnen wij er ons even van overtuigen.

Hij liep naar de hoek, waar de dubbele ladder stond en wilde het ding aanvatten.

HOOFDSTUK V

EEN ONTDEKKING

Brand liet zijn armen zakken, want juist op dat ogenblik weerklonken de sloffende treden van de bediende in de gang.

Snel hernam Raffles zijn plaats bij het doodsbed, nadat hij eerst het gordijn had dichtgetrokken.

Het was juist bijtijds, want het volgende ogenblik werd er op de deur geklopt en trad de oude huisknecht de kamer binnen.

Hij liet de deur open staan en maakte een niet mis te verstaan gebaar.

De gewaande bloedverwanten van de dode wendden zich naar de deur.

— Wij volgen u, zei Brand.

Zij verlieten het vertrek en de bediende sloot de deur.

Vervolgens bracht hij hen weer naar de kamer waar Kathleen Harvey thans bij een raam zat, waarvan een der gordijnen een weinig terzijde was getrokken, zodat zij juist licht genoeg had, om het dagblad te kunnen lezen, dat zij in de hand had.

Zij keek enigszins verschrikt op bij het horen van de naderende voetstappen, stond op en trad de binnenkomenden te gemoet.

Toen wendde zij zich tot de bediende, die hen had binnengelaten en vroeg:

— Zijn de schilderijen reeds van de muur genomen, Henry?

— Nog niet, miss, ik had er nog geen gelegenheid toe.

— Doe het dan nu; ik wil nog vanavond vertrekken en die schilderijen, het enige wat ik bezit, medenemen.

De bediende boog zwijgend en verliet de kamer.

Blijkbaar had het jonge meisje reden,

niet langer in dit huis te blijven, dan strikt noodzakelijk was.

Zodra de bediende de deur achter zich had dicht gedaan, vroeg Kathleen, terwijl zij op een paar stoelen wees:

— Gij hebt zeker reeds van de notaris gehoord, dat het testament morgen zal worden voorgelezen?

Raffles knikte.

— Dat heeft men ons inderdaad medegedeeld, miss, zei hij. Ik wil u eerlijk bekennen, dat wij wel op een klein legaat hopen, al hebben wij in de laatste jaren geen nauwe betrekkingen onderhouden met neef James.

Het meisje haalde nauwelijks merkbaar de schouders op.

— Ik hoop het voor u, zei zij, maar...

— Gij denkt het niet? riep Raffles met voorgewend ongeloof uit. Zou onze neef, die mijn vrouw zo goed gekend heeft, ons waarlijk hebben kunnen vergeten?

— Daar zoudt gij u wel eens niet in kunnen vergissen, antwoordde het jongemeisje schamper.

Wederom wisselden Raffles en Brand een snelle blik.

Zij hadden begrepen, dat Kathleen Harvey de vorige dag de papieren had gevonden in de kamer van haar oom, er een blik had in geslagen, en met een oogopslag had gezien, dat haar oom, aan wie zij de beste jaren van haar leven had gewijd, voor wie zij vol onbaatzuchtige liefde had gezorgd, haar zelfs niet met een klein legaat bedacht had, maar zijn gehele vermogen vermaakt had aan een vrouw van verdachte zeden, van wier bestaan zij zelfs nooit iets vermoed had.

Raffles noch Brand lieten echter iets

merken van hetgeen er in hen omging.

Kathleen Harvey nam de krant weer op, waarin zij had zitten lezen, toen de bezoekers werden aangekondigd en zei op vriendelijke toon:

— Gij moet het mij excuseren als ik even het bericht over deze treurige zaak uitlees. Gij begrijpt zeker wel dat ik er het grootste belang in stel of de politie iets ontdekt heeft.

— Gij moet u vooral niet om ons bekommeren, zei Brand haastig.

— Dat spreekt vanzelf, bevestigde Raffles.

Het meisje bedankte hen met een hoofdknik en hervatte haar lectuur.

Maar ineens stond zij op als door een veer bewogen.

Zij legde de hand op haar hart en haar gelaat werd zo bleek als een doek.

Zij slaakte een gesmoorde kreet en zou zeker gevallen zijn, als Raffles haar niet had opgevangen.

Kathleen Harvey was bewusteloos.

Raffles nam haar de krant uit de handen en las vlug het bewuste bericht door.

— Wat is het? vroeg Brand op gedempte toon.

— De zaak heeft een onverwachte en treurige keer genomen, antwoordde Raffles met een zijdelingse blik op het meisje. De politie schijnt argwaan te hebben gekregen in verband met een der jonge kantoorbedienden, een zekere Alfred Douglas.

— Vindt zij dat zo erg? vroeg Brand.

— Hij schijnt een goed oogje op dit meisje te hebben gehad en daar men hier in huis algemeen vermoedde, dat zij het fortuin van Mr. Lea zou erven, gelooft de politie dat die Douglas de oude man vermoord heeft om daarna het jonge meisje te trouwen en zo in het bezit van het kapitaal te komen. Uit de getuigenverklaringen blijkt bovendien dat hij op de dag van de moord in het kantoor van de beide firmanten een hevige woordenwisseling heeft gehad, naar aanleiding van het gedrag van James Lea tegenover zijn nicht. Dit althans werd door Mr. Gilley, de compagnon van het slachtoffer, verklaard. Een en ander schijnt voor de politie voldoende te zijn geweest om Alfred Dou-

glas vanochtend te arresteren.

Hij wierp een blik op het marmerbleek gelaat van het jonge meisje en vervolgde:

— Maar wij zullen haar eerst bijbrengen.

Hij haalde een klein flesje uit zijn zak, ontkurkte het, en hield het het meisje onder de neus.

Bijna onmiddellijk sloeg zij de ogen op en keek met een verwilderde blik om zich heen.

Plotseling greep zij de hand van Raffles en riep met een stem die van ontzetting beefde:

— Zij hebben Alfred gearresteerd. Hebt gij het gelezen?

Raffles knikte zwijgend.

Hij wilde een opmerking maken, toen er boven in het huis een zware bons weerklonk.

Verschrikt vloog het meisje wederom op.

— Wat was dat? vroeg zij op hese toon.

— Het klonk als de val van een zwaar lichaam, en het leek mij afkomstig uit de kamer hier vlak boven, antwoordde Raffles.

— Misschien is de oude Henry van de ladder gevallen, riep Kathleen Harvey uit.

— Laten wij dan direct eens gaan kijken, riep Raffles.

Alle drie snelden het vertrek uit en de trap op.

Het meisje was zo verschrikt, dat zij niet opmerkte, dat de gewaande zwaarlijvige nicht minstens even vlug de trappen beklom als zij zelf.

Bijna tegelijkertijd traden zij het vertrek binnen, waar 't lijk van de vermoorde man op het bed lag.

Een kreet van ontzetting ontsnapte hen.

Aan de voet van de ladder, onder een der zware schilderijen, lag het lichaam van de oude bediende bewegingloos uitgestrekt.

Raffles nam het schilderij weg en trachtte de oude man op te tillen.

— Hij zal met het zware schilderij van de ladder zijn gevallen, riep het jonge meisje uit.

Raffles tilde 't schilderij op en schudde het hoofd.

— Neen, zo zwaar is dit schilderij toch niet, zei hij langzaam.

Het kwam Brand voor alsof Raffles eensklaps een denkbeeld had gekregen en aldra zag hij dat vermoeden bevestigd.

Raffles zette het schilderij neer, boog zich dicht over het bleke gelaat van de bediende, die zwak ademhaalde, en richtte zich toen tot Kathleen Harvey met de vraag:

— Woont hier in de buurt misschien een dierenhandelaar?

Er verscheen een verbaasde trek op het gelaat van het jonge meisje.

Zij dacht even na en antwoordde toen:

— Neen... na toch... hier om de hoek woont een hondenkoopman. Waarvoor moet gij...

Raffles liet haar niet uitspreken, maar wendde zich tot Brand en zei:

— Vrouwlief ga eens kijken of je die man kunt vinden en vraag hem of hij misschien een zieke hond of kat in zijn bezit heeft, die afgemaakt moet worden. Zo ja, koop dat dier dan van hem. Bedenk maar een uitvlucht, waarvoor je dat dier nodig hebt. Kom zo gauw mogelijk terug. Ik zal in die tussentijd zien of deze oude man nog te redden is.

Zodra Brand het vertrek verlaten had, greep Raffles in zijn zak en haalde er een klein doosje uit, dat met kleine pillen gevuld was.

Hij liet er een van tussen de lippen van de gewonde man glijden.

— Is hij zwaar gewond? vroeg Kathleen Harvey zacht.

— Voor een man van zijn leeftijd, nogal. Hij heeft een been gebroken, om van mogelijke inwendige kneuzingen maar niet te spreken.

— Een duizeling? vroeg het meisje.

— Een duizeling? herhaalde Raffles. Het is mogelijk. Maar het kan ook wel iets anders zijn; we zullen het aanstonds wel zien. Kom laten we proberen hem op die divan daarginds te leggen.

Zij namen het lichaam van de gewonde op en brachten het naar een lederen rustbank.

Juist toen zij dit gedaan hadden, ging

de deur open en trad Brand binnen. Hij had een grote muizenval in de hand, waarin een rat zat opgesloten.

Hijgend van het snelle lopen zei de zwaarlijvige nicht:

— Ik heb hier iets dat wel goed zal zijn. Een oude hond of kat had die man niet, maar hij heeft vanochtend een rat gevangen.

— Hier is het dier zei zij, terwijl zij de kooi op de grond zette en Raffles aandachtig aankeek.

Raffles antwoordde niet, maar haalde een rode zakdoek van geweldige omvang uit zijn zak en wond zich deze tot grote verbazing van Brand en het meisje voor neus en mond.

Toen nam hij de kooi bij de ring vast, besteeg de ladder en hield de muizenval zo ver mogelijk boven zijn hoofd aan het eind van zijn uitgestrekte arm.

Toen zijn hand zich nog ongeveer een halve meter van de zoldering bevond, deed de rat een paar krampachtige sprongen, liet een schril gepiep horen en bleef toen bewegingloos op de bodem van de val liggen.

Dadelijk kwam Raffles terug omlaag, deed de doek af, opende het deurtje van de val en trok er de rat bij de staart uit.

Het dier was dood.

Met een starende blik had Kathleen Harvey dit alles gevolgd.

— Wat betekent dat allemaal? vroeg zij.

— Dat betekent, miss, antwoordde Raffles op ernstige toon, dat uw bediende niet door een duizeling van de ladder is gevallen, of door de zwaarte van het schilderij, maar dat hij bijna gedood is door de inademing van een giftig gas.

Sprakeloos liet het jonge meisje zich op een stoel vallen.

Toen keek zij Raffles strak aan en zei:

— Uw stem en uw houding zijn heel anders dan zoëven; welke rol speelt gij hier? wie zijt gij en wat komt gij hier doen?

— Daarop kan ik u met een enkel woord antwoorden, zei Raffles glimlachend, terwijl hij de dode rat in de hoogte hield: Ik kom u helpen. Gij hebt mij

zoëven gezegd, dat Alfred Douglas gearresteerd was en ik ben er van overtuigd dat hij onschuldig is. Als u me echter wilt helpen de schuldige te ontdekken, spreek dan met niemand een woord van wat hier is voorgevallen, want dan vallen mijn plannen in duigen. Laat niemand in deze kamer komen, want er hangt nog een laag gas boven in het vertrek, dat nog geen uitweg heeft kunnen vinden, daar het venster zoals gij ziet, niet tot aan de zoldering reikt. Deze rat neem ik mee, ten einde het kadaver te onderzoeken.

Hij trad op het meisje toe, greep haar weerloze hand, keek haar ernstig en diep in de ogen en zei:

— Wij zijn vrienden, later zult gij dit beter inzien. Huichel nog slechts een paar dagen tegen iedereen, en ik ben zeker dat ik dan de politie kan overtuigen dat zij weer eens een stommitieit heeft uitgehaald. Wij gaan nu heen, maar ko-

men morgen terug, want neef en nicht Hyslop zullen bij de lezing van het testament aanwezig zijn.

Raffles wikkelde het dode dier in een oude krant, die Kathleen Harvey voor hem opgezocht had, en wees op de bediende.

— Ontbied aanstonds een geneesheer en zeg hem dat de oude man wegens een aanval van duizeligheid van de ladder is gevallen.

Tegen de invloed van het gifgas heb ik zelf een geneesmiddel gegeven. Maar, wacht, wij zullen hem naar zijn kamer dragen.

Raffles nam het lichaam van de zacht-kreunende bediende in zijn armen en droeg hem over de gang, voorgegaan door Kathleen Harvey, naar zijn bed waar hij hem op neerlegde.

Daarop maakten Raffles en Brand een zwijgende buiging voor het meisje en hadden even later het huis verlaten.

HOOFDSTUK VI

HET TESTAMENT

De volgende ochtend omstreeks tien uur, maakten neef en nicht Hyslop zich gereed om zich naar het huis van notaris Hobson te begeven, waar de voorlezing van het testament zou plaats hebben.

Raffles en Brand hadden hun intrek genomen in een klein derde rangs logementje in een der noordelijke voorsteden.

— Waarom gaan wij eigenlijk naar die ceremonie? vroeg Brand. Wij weten toch precies wat er in dat testament staat.

— Dat weten wij ook, zei Raffles. Het is mij dan ook niet om dat testament te doen, maar wel om de mensen die naar de voorlezing komen luisteren, en wel meer in het bijzonder om de schone jonge dame aan wie onze vriend James Lea, die achteraf een lichtzinnig heerschap schijnt te zijn geweest, zijn vermogen heeft vermaakt.

— Zou dat sletje er zelf iets van weten?

— Dat dunkt mij nog al duidelijk, antwoordde Raffles. Het is niet waarschijnlijk, dat zij hem genomen heeft ter wille van zijn schone ogen.

— En als je te weten bent gekomen wie zij is, wat dan?

— Vraag je dat nog? vroeg Raffles met een glimlach. Dan zal ik mij natuurlijk haasten het lieve schatje weer zo gauw mogelijk te ontlasten van het fortuin dat haar zo plotseling in de schoot wordt geworpen.

— Maar zij kan er toch feitelijk niets aan doen, dat Lea haar tot universeel erfgename heeft benoemd?

— Best mogelijk, hernam Raffles, maar dat zal geen verandering brengen in mijn inzichten. Mijn rechtvaardigheidsgevoel zegt mij dat Kathleen Harvey nota bene, zijn nicht, die jaren lang zijn rukken en kwaad humeur heeft

verdragen, in de allereerste plaats aanspraak op dat fortuin kan laten gelden, ten minste op een groot gedeelte ervan, voegde hij er meesmuilend aan toe.

— Zouden er veel mensen komen?

— Dat denk ik niet. Ik geloof niet dat Lea een grote familiekring had.

— Zou zijn compagnon niet bij de voorlezing zijn?

— Dat zal wel dunkt mij. Die zal natuurlijk ook wel in de mening verkeren dat hij een of ander legaat krijgt.

— Laten we nu eens over wat anders praten vervolgde Brand. Heb je het kadaver van die rat al onderzocht?

— Ja, gisteravond in ons geheim laboratorium.

— En ben je tot een of ander resultaat gekomen?

— O, ja, het dier is gestorven door de inademing van een dodelijk gifgas.

— Maar hoe zou dat in het vertrek zijn gebracht? Door het sleutelgat mischien?

— Neen, dat geloof ik niet, antwoordde Raffles, want je moet weten, dat de moordenaar, blijkbaar een zeer sluwe vos, het gas niet alleen in de kamer heeft geblazen, maar het er ook weer uit weggezogen heeft, waarschijnlijk door middel van een kleine zuigpomp.

Plotseling liet Brand een zachte kreet horen.

— Wat is er? vroeg Raffles, terwijl hij de jongeman verbaasd aankeek.

— Wel, daar herinner ik mij ineens dat vreemde brommende geluid, dat mij op de trap van de tweede verdieping deed schrikken.

Raffles klopte zijn vriend op de schouder.

— Je hebt gelijk, dat was mij geheel ontschoten. Dat geluid was zeker afkomstig van een kleine motor die op de elektrische huisleiding was aangesloten en die de pers- en zuigpomp in beweging bracht. Trouwens wordt ons onderzoek veel vergemakkelijkt door het feit dat de moordenaar in het zelfde huis moet wonen. Want het is duidelijk, dat hij de toebereidselen lang van te voren heeft moeten maken.

— Er is één ding, dat ik niet begrip, zei Brand.

— Laat eens horen, zei Raffles glimlachend.

— Als het gas niet door een sleutelgat is binnen gelaten, hoe kwam het dan in de kamer?

— Op die vraag is, geloof ik, maar één antwoord mogelijk, door een gat in de vloer.

— Maar we hebben niets gevonden, riep Brand uit.

— Omdat we niet overal gezocht hebben, zei Raffles. Heb je wel opgemerkt, dat het ledikant zeer zwaar was en moeilijk verplaatst kon worden?

— Wij zullen daarom ons onderzoek nog eens herhalen, zodra de voorlezing van het testament achter de rug is.

Onder het spreken hadden de vrienden hun toilet beëindigd.

De gewaande nicht nam haar ouderwetse reistas ter hand en de neef voorzag zich van zijn zware wandelstok.

Aldus begaven beiden zich op weg naar het huis van de notaris.

Ze hadden het zo uitgerekend, dat zij tot de eerstkomende behoorden.

Toen zij in de wachtkamer werden gelaten door een deftige bediende, bevond zich daar slechts een enkel persoon.

Het was Gilley, de compagnon van James Lea.

Raffles en Brand kwamen schuchter binnen, als lieden, die niet gewend zijn aan zulk een fraaie omgeving, en namen bedeesd in een hoekje plaats.

Gilley nam nauwelijks notitie van hen, maar scheen zich niet erg op zijn gemak te voelen.

Nu eens wierp hij een blik in een der oude tijdschriften, die op de tafel lagen, dan weer stond hij op en begon met grote passen het vertrek op en neer te lopen.

Waarschijnlijk hield hij zich bezig met de overweging van de kansen, welke hij op een deel van de nalatenschap had.

Na een kwartier ging de deur opnieuw open en traden er drie personen binnen, die een zwijgende buiging voor de aanwezigen maakten en toen gingen zitten op de stoelen, welke de bediende voor hen had gereed gezet.

Blijkbaar waren het familieleden van

de overledene, van wier bestaan hij nooit iets vermoed had.

Tenslotte liet de bediende Kathleen Harvey binnen, wier gezicht zo mogelijk nog bleker was dan de dag te voren.

Raffles en Brand stonden dadelijk op om haar te begroeten, en waren nu weer geheel in de rol van het echtpaar Hyslop.

Ook Gilley was opgesprongen en trad het jonge meisje tegemoet.

Kathleen Harvey wierp hem een onverschillige blik toe en nam plaats, nadat zij de gewaande neef en diens vrouw de hand had gedrukt.

Raffles had bij zichzelf dadelijk de opmerking gemaakt, dat het jonge meisje en de compagnon van haar oom niet gelijktijdig waren gekomen, hetgeen toch zeer natuurlijk zou zijn geweest, daar het meisje thans geheel zonder bescherming was.

Wederom verliep er een kwartier en de aanwezigen begonnen zichtbaar ongeduldig te worden.

Eindelijk ging de deur nogmaals open en direct werd het vertrek vervuld van een doordringende geur.

Een jonge vrouw kwam met veel heupgewieg en een brutale houding de kamer binnenruisen, als het ware omgeven door een wolk parfum.

Zij was opzichtig gekleed, in haar oren fonkelden twee diamanten, zo groot, dat zij de vraag wettigden of zij wel echt waren en haar vingers droegen een groot aantal ringen.

De jonge vrouw was sterk opgemaakt en een streepje zwarte schmink op het onderste ooglid deed haar ogen nog groter schijnen.

Raffles en Brand hadden een snelle blik met elkaar gewisseld.

Kathleen Harvey had de binnenkomende nauwlijks aangekeken, maar haar komst had een geheel andere uitwerking op Gilley, die zijn wandeling plotseling staakte en de jonge vrouw met half dicht geknepen ogen en een boosaardige trek om zijn lippen aanstaarde.

Toen trad hij met enkele stappen op haar toe en vroeg op hoffelijke, maar ironische toon:

— Ik vrees, dat gij een vergissing

begaan hebt, miss, en zeker geen oproeping ontvangen hebt om hier te verschijnen.

De jonge vrouw mat de vrager van het hoofd tot de voeten en antwoordde:

— Ik weet eigenlijk niet waaromde gij u bemoelt, maar ik kan u verzekeren, dat ik hier terecht ben. Ik ben opgeroepen door notaris Hobson om hier te verschijnen en aanwezig te zijn bij de voorlezing van het testament van James Lea. En als gij mij soms niet gelooft, ziehier mijn oproepingsbewijs.

Raffles had dit kleine toneeltje met de grootste aandacht gevolgd.

Hij zag dat Gilley verbleekte en dat de hand trilde, waarmee hij het papier van de welriekende dame aannam.

Deze hield haar donkere ogen op Gilley gevestigd en Raffles zag hoe zij fonkelden van spot en leedvermaak.

Juist toen Gilley het papier had terugggegeven, trad de bediende weer binnen en verkondigde plechtig:

— Mijnheer de notaris wacht u. Wilt u mij alstublieft volgen.

De aanwezigen stonden op en volgden de oude man, die hen voorging naar een groot vertrek, aan de tegenovergestelde zijde van de vestibule, waar notaris Hobson hen wachtte, gezeten aan een grote ebbenhouten schrijftafel, die met een aantal papieren van allerlei aard bedekt waren.

Hij was een oud man met krachtig getekend gelaat, dat geheel glad geschorren was en spierwit haar dat in dichte lokken tot in zijn hals neerhing.

Zonder dat er een woord gesproken werd, waren allen aldra in een halve kring voor het bureau gezeten.

De notaris keek hen een voor een over zijn oude bril aan, zette toen zijn bril af, poetste de glazen zorgvuldig schoon, zette de bril weer op en onderwierp zijn bezoekers nogmaals aan een nauwkeurige inspectie.

Toen leunde hij met beide handen op het tafelblad en zei:

— Dames en heren, behalve degenen die ik ambtshalve heb opgeroepen, zie ik hier nog enkele personen, die mij volkomen onbekend zijn. Daar het er echter niets toe doet, of zij al dan niet familie-

leden van de overledene zijn, geloof ik wel te kunnen overgaan tot de voorlezing van het testament van de erflater.

Wederom heerste een gespannen stilte in het grote vertrek.

Alleen het ritselen van de papieren onder de handen van de notaris was hoorbaar.

Eindelijk had hij een grote, met vijf lakken verzegelde enveloppe gevonden, draaide het couvert een paar malen om, nam toen een vouwbeen en sneed de enveloppe met tergende traagheid open.

Hij haalde er een vel papier uit, vouwde dit open, schoof zijn bril een paar malen heen en weer en las toen het volgende voor.

« Testament van James Philipp Lea, geboren te Londen op 21 februari 1876, opgemaakt ten overstaan van mij, notaris Edward Hobson te Londen, in den jare negentienhonderd...

« Ik vermaak door deze mijn gehele vermogen, zowel wat roerende als onroerende goederen betreft aan Mary Wyndham, optredende onder de naam van Suzanne Grandpré, geboren te Manchester in het jaar 1918.

« Als executeur-testamentair benoem ik, notaris Hobson hier ter stede, die tevens de beheerder van mijn vermogen is. »

Na de voorlezing van dit even korte als duidelijke testament vouwde de notaris het papier kalm op en stak het weer in de enveloppe.

Daarop keek hij nogmaals de kring rond en vroeg:

— Heeft een uwer soms een opmerking te maken, ik moet u er echter vooruit opmerkzaam op maken, dat het geen nut zou hebben, tegen deze uiterste wilsbeschikking bezwaar te maken, daar de erflater, toen hij dit testament maakte, bij zijn volle verstand was.

Er volgde geen antwoord op deze vraag.

Raffles en Brand hielden zich alsof zij uit de zevende hemel waren komen vallen.

Het bleke gelaat van Kathleen Harvey had weinig verandering ondergaan; het was duidelijk te zien, dat zij hier iets vernomen had, wat zij verwachtte.

De drie familieleden die waarschijnlijk uit hun provincienest naar Londen waren gekomen, met niet veel meer hoopvolle verwachting dan een speler in de Staatsloterij, schenen zich vrij gemakkelijk in deze tegenslag te schikken.

Mary Windham had een met moeite onderdrukte kreet van vreugde laten horen en haar ogen fonkelden.

Wat ten slotte Gilley betreft: zijn gelaat had een vale tint gekregen en was tot onkenbaar wordens vertrokken.

Dit alles had Raffles met één oogopslag gezien, en ook Brand was het niet ontgaan, dat de voormalige compagnon van de overledene zich de inhoud van dat korte testament meer scheen aan te trekken dan men zou kunnen verwachten van een man, wien de likwidatie van de zaak toch een aanzienlijk vermogen moest opleveren.

Nu klonk weer de scherpklinkende stem van de notaris, die hernam:

— Als geen uwer iets heeft op te merken, dan blijft mij niets anders over dan u mijn deelneming met het verlies van uw bloedverwant te betuigen. Miss Wyndham, gij zult wel zo goed zijn hier te willen blijven, daar ik de geldelijke aangelegenheden met u te regelen heb.

De opgetuigde jonge vrouw knikte toestemmend, terwijl de anderen opstonden en heengingen.

Raffles zag dat Gilley zich nauwelijks staande kon houden.

Hij trok Brand ter zijde en fluisterde hem vlug in het oor:

— Wij moeten hier in de buurt blijven, amice en een oogje in het zeil houden. Herken je Miss Wyndham niet?

— Ik meen, dat ik haar wel eens meer gezien heb.

— Dat heb je ook amice, en onder niet al te aangename omstandigheden; zij is een lid van de bende der Ravens.

HOOFDSTUK VII

ZO GEWONNEN, ZO GERONNEN

Toen de teleurgestelde erfgenamen, het huis van de notaris verlieten, scheen 't Gilley zelfs niet in te vallen, Kathleen Harvey zijn geleide aan te bieden.

Hij nam vluchtig zijn hoed voor haar af, en riep een voorbijrijdende taxi aan, zonder acht te slaan op de overigen.

De drie familieleden uit de provincie namen met enige verlegen gestamelde woorden afscheid en nu stonden Raffles en Brand tegenover het jonge meisje.

Raffles had haar hand gegrepen en zei nu:

— Dit is een zware tegenslag voor u, miss. Ik wil natuurlijk aanstonds aannemen, dat gij geen ogenblik op een le gaat gerekend hebt, maar intussen staat gij nu waarschijnlijk zonder enige hulp op straat?

— Zo erg is het gelukkig nog niet, mijnheer, zei het jonge meisje met een droevig gelaat. Ik heb een paar honderd pond weten over te sparen en daar kan ik voorlopig van leven tot ik een betrekking gevonden heb.

— En zou Alfred Douglas dat goed vinden? vroeg Raffles zacht.

Het jonge meisje boog het hoofd.

— Ik weet het niet, zei zij fluisterend. Hij heeft mij nog nooit laten blijken, dat hij zoveel om mij gaf als ik om hem.

— Wel, dat bewijst niets anders, dan dat hij een man van karakter is, hernam Raffles. Wilt gij mij niet zeggen, waar gij nu denkt te gaan wonen, miss?

— Ik heb hier geen familie, mijnheer maar een goede vriendin van mijn overleden moeder, die kamers verhuurt, zal wel een plekje voor mij over hebben.

— Geef mij haar adres, zei Raffles op ernstige toon. Ik heb beloofd, dat ik u zou helpen en daar blijf ik bij. Douglas is onschuldig en ik wil en ik zal de ware schuldige ontdekken.

— Maar wie zijt gij dan toch, mijnheer, die dit voor mij doen wilt, ofschoon ik U in geheel niet ken.

— Dat is de enige vraag, miss, waar-

op ik u niet kan antwoorden, zei Raffles glimlachend. Laat het u voldoende zijn, dat ik een goed vriend voor u wil wezen.

Het jonge meisje haalde een opschrijfboekje uit haar tasje, scheurde er een blaadje uit, schreef er het gevraagde adres op en reikte het aan Raffles over, die 't las en vervolgens opbergde in zijn portefeuille.

Het jonge meisje stak Raffles de hand toe en zei:

— Ik weet niet hoe het komt, maar ik moet wel vertrouwen in u stellen. Als ge er in kunt slagen Alfred Douglas vrij te krijgen, zal ik u eeuwig dankbaar zijn.

Raffles knikte het jonge meisje toe, greep Brand onder de arm en was met zijn metgezel spoedig uit het gezicht verdwenen.

Enige tijd liepen de beide vrienden zwijgend voort.

Toen wendde Raffles zich om, ten einde zich te overtuigen, dat het jonge meisje hen niet meer kon zien.

— Wat ben je van plan? vroeg Charles?

— Ik zal je vertellen wat ik ga doen, zei Raffles zonder het antwoord af te wachten.

Ten eerste moet ik de dader van die lafhartige moord zien te vinden en ten tweede, denk ik er niet aan, de erfenis in handen te laten van die geverfde zangeres, die bovendien lid is van een gevaarlijke dievenbende.

— Weet je dat wel zeker, Edward?

— Er valt geen ogenblik aan te twifelen. Ik heb een uitmuntend geheugen voor de menselijke gelaatstrekken en de omstandigheden, waarop ik haar gezien heb, zal ik niet zo licht vergeten. Ik doe dus een dubbel goed werk: niet alleen breng ik het vermogen van de oude roué in de handen, waar het werkelijk thuis hoort, maar ook onthoud ik het aan een zeer gevaarlijke bende,

waarvan de leden het op mijn leven voorzien hebben. Ik weet niet of het mij voegt als beschermer van de maatschappij op te treden, maar voor ditmaal en bij hoge uitzondering wil ik het toch maar eens doen.

— Maar we lopen de kans dat dat juffertje haar geld bij de notaris laat staan.

— Die kans is, dunkt mij, niet groot, Charles, want natuurlijk is haar chef volkomen op de hoogte van deze zaak en hij zal niet toelaten, dat het geld daar blijft. En zelfs al was dat wel het geval, dan nog zou ik geen ogenblik aarzelen om het geld bij die eerwaardige notaris te gaan halen.

Onder het spreken waren de beide vrienden dezelfde weg terug gegaan, tot zij weer in de buurt van het huis van de notaris waren gekomen.

— Nu hoop ik maar, dat ze nog niet vertrokken is, merkte Raffles op, want het zou moeilijk zijn, het geld in ons bezit te krijgen, nadat zij het eenmaal heeft afgedragen aan haar chef.

— Zou zij nu aanstonds naar het benedenhoofd gaan?

— Dat hoop ik niet, amice, want ook dat zou het geval voor ons wel wat al te ingewikkeld maken. Ik hoop en verwacht dat zij het geld eerst mee naar haar huis neemt, waar het door haar medeplichtigen wel zal worden gehaald.

— Waar treedt die dame op het ogenblik op?

— In het Hippodrome-theater. Ik heb haar een paar malen gezien en ik moet bekennen, dat ik wel begrijpen kan, dat een man als Lea zich door die vrouw heeft laten betoveren.

— Weet je waar ze woont?

— Ook dat weet ik toevallig: namelijk op een flat in de Oxfordstreet, niet ver van Piccadilly Circus, dus niet al te ver hier vandaan. Maar stil eens, daar gaat de deur open... daar is zij. Je hebt toch wapens en je masker bij je?

— Natuurlijk, zoals altijd.

— Opgelet dan.

Inderdaad verscheen Miss Wyndham op de stoep van het huis, en keek een ogenblik om zich heen.

Even later kwamen er twee heren uit

een klein café aan de overzijde van de straat, die snel op haar toetraden.

— Alle duivels, bromde Raffles, daar had ik eigenlijk niet op gerekend.

— Stonden die twee heren niet op je programma? vroeg Brand.

— Eerlijk gezegd niet. Maar nu ze er eenmaal zijn, zullen wij ze moeten accepteren. Kijk, ze schijnen op een taxi te wachten. Luister eens goed, Charles. Daar aan de overzijde staat een telefooncel. Bel onmiddellijk Henderson op en zeg hem dat hij direct met de Morris Oxford naar de Bondstreet 43 moet rijden en daar moet wachten tot hij het bekende teken krijgt. Hij moet zich onkenbaar maken. Haast je wat, want ze kunnen elk ogenblik een taxi zien.

Brand rende weg zo snel als zijn rokken hem dit veroorloofden, ten einde aan de opdracht te voldoen.

Binnen de minuut was hij weer terug, en dat was juist bijtijds, want het drietal voor het huis van de notaris wenkte de chauffeur van een taxi, die juist de hoek om kwam en stapte in.

Tot hun geluk vonden Raffles en Brand bijna op hetzelfde ogenblik eveneens een taxi.

Alvorens in te stappen wees Raffles de chauffeur op de eerste wagen, die wegreed en zei:

— Houd die wagen daar goed in het oog, maar kom in geen geval te dicht bij. Een goede fooi als je je werk goed verricht.

De chauffeur tikte aan zijn pet en Raffles stapte in de auto, die aanstonds wegreed.

— Wat scheelt je eigenlijk, vroeg Raffles aan Brand, die in zijn hoekje zat te lachen. Vind je onze onderneming zo grappig?

— Dat niet, maar ik bedacht daar dat de auto, die voor ons uit rijdt wel eens ergens anders naar toe kon gaan dan naar de Bondstreet 43.

— Welnu, wat zou dat? Dan rijden we ook die kant uit.

— Jawel, maar ik dacht aan Henderson, die ongetwijfeld de hele dag op dezelfde plek zou blijven staan als wij hem niet konden aflossen.

— Dat is zo, zei hij. Hij zou liever op de plek verhongeren, dan mijn bevelen niet op te volgen.

Nu laat ons dan maar hopen dat het drietal daar, naar de woning van de zangeres gaat.

— In ieder geval zijn ze nu op de goede weg.

Gedurende de verdere rit spraken de beide vrienden geen woord.

Zij keken hun revolvers na en overtuigden zich dat zij hun handboeien, die hen zelden verlieten en enig andere noodzakelijke voorwerpen bij zich hadden.

Eensklaps stopte de auto, en Raffles wierp door het portier een blik op de huisnummers.

— We zijn er, mompelde hij.

Zij bleven nog even zitten, ten einde door de zangeres niet te worden gezien, die hen ongetwijfeld zou hebben herkend en zagen hoe een van de beide mannen met de chauffeur afrekende en hem wegzond en hoe het drietal daarop het huis n° 43 binnenging.

Dadelijk stapten Raffles en Brand nu ook uit.

De eerste betaalde de chauffeur en gaf de man een ruime fooi, waarna zij op hun beurt naar het huis liepen, waar de zangeres en haar gezellen binnengegaan waren, en beiden aan.

Het was een van die grote huurkazerne's, zoals men ze in Londen veel vindt en waarvan vooral vreemdelingen gebruik maken.

De deur werd geopend door een oude vrouw, die haar handen aan haar schort afveegde, daar zij blijkbaar zo even van haar werk was afgelopen.

— Woont Miss Wyndham hier? vroeg Raffles.

— Wyndham? Neen, nooit van gehoord, antwoordde de vrouw.

— Suzanne Grandpré misschien? ging Raffles voort.

— Ja, die woont hier. Gij bedoelt zeker de variétéartieste.

— Juist.

— Dan zal ik u gaan aandienen.

— Dat is volstrekt niet nodig, heren Raffles haastig. Zeg mij alleen maar waar haar kamers zijn; wij zijn oude vrienden van haar, die zij in gerui-

me tijd niet heeft gezien.

— Zoals u wilt, Miss Grandpré woont op de derde verdieping, rechts op de grote gang is een wit gelakte deur, de vierde van de trap, daar is het. Haar naam staat trouwens op de deur, op een visite-kaartje.

— Dank u. Die aanwijzingen zijn duidelijk genoeg. Wij kunnen nu niet missen.

Alvorens de trap op te gaan, wierp Raffles nogmaals een blik op straat door de nog niet gesloten deur.

Juist kwam Henderson met de Morris aanrijden.

Raffles knikte tevreden en wenkte Brand hem te volgen.

Zij gingen snel de trap op, tot zij de derde verdieping bereikt hadden. Op hun tenen sluipend, naderden zij de witte deur.

Toen bukte Raffles zich en wierp een blik door het sleutelgat.

Enige tijd bleef hij zo staan, terwijl Brand de adem inhield, en de hand om de kolf van zijn revolver in zijn zak geklemd hield.

Toen Raffles zich weer oprichtte, speelde er een zonderling glimlachje om zijn lippen.

Hij wendde zich naar Brand om en maakte de beweging van geld tellen.

Daarop nam hij zijn revolver ter hand en draaide voorzichtig de knop van de deur om, maar de deur was gesloten.

Raffles maakte een gebaar van ongeduld.

Toen wierp hij nogmaals een blik door het sleutelgat en trok Brand met zich mee, tot zij stonden voor de deur van de aangrenzende kamer.

Weer draaide Raffles de deurknop om, en nu had hij geluk: de deur ging open.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, trad Raffles binnen, op de voet gevolgd door Brand die de deur dadelijk achter zich onhoorbaar dicht deed.

Zij bevonden zich in een vrij ruim vertrek, dat zijn licht ontving door een breed raam, dat uitkwam op een balkon, het welk zich over een grote breedte van het huis uitstrekte.

Dadelijk had Brand het doel van de

handelwijze van zijn vriend begrepen: Van het balkon af zouden zij in de aangrenzende kamer kunnen komen.

In het vertrek, waar zij nu waren, bevond zich niemand anders dan een dame van onzekere leeftijd, die bezig was, voor een spiegel de papillotten uit haar kapsel te halen.

Op een kleine tafel naast haar lag een valse vlecht.

De dame had verschrikt het hoofd omgewend bij het openen der deur en keek het zonderlinge paar met een verwonderde en boze blik aan.

— Wat moet dat betekenen? riep zij uit. Wie zijn jullie en wat kom je hier doen?

— Tot mijn spijt kan ik u op geen van die beide vragen antwoorden, mevrouw, antwoordde Raffles hoffelijk, al ware het slechts, omdat ik niet veel tijd te missen heb.

— Zijn jullie dieven of moordenaars? vroeg de vrouw, terwijl zij bevend op een stoel zonk. Ik heb niet veel geld in huis...

— Stel u gerust, mevrouw, hernam Raffles, wij zijn noch het een, noch het ander. Wij bevonden ons alleen in de noodzakelijkheid van uw kamer gebruik te maken, omdat wij in het naastgelegen vertrek iets te doen hebben, waarin gij weinig belang zult stellen. Als gij zo vriendelijk wilt zijn, ons kalm onze gang te laten gaan, dan beloof ik op mijn beurt plechtig, tegenover niemand met een enkel woord te reppen van de schone vlecht die ik daar zie liggen.

De dame werd beurtelings rood en blauw en wierp Raffles een beschaamde blik toe.

Deze sloeg echter geen acht meer op haar en wendde zich nu tot Brand.

— Vrouwlief, wees zo goed de deur naar de gang aan de binnenzijde te sluiten en je dan te overtuigen of de zijkamer die ik daar ginds zie, geen uitgang naar de gang heeft.

Brand haastte zich aan de opdracht van zijn vriend te voldoen.

Hij sloot de deur, liet de sleutel in zijn zak glijden, ging de kleine slaapkamer binnen en overtuigde zich dat deze geen andere deur had, dan die met

het woonvertrek in verbinding stond.

Hij deelde dit aan Raffles mee, die geen oog van de oude maagd had afgewend, die nog steeds zenuwachtig met een harer papillotten speelde.

— Nu moet gij eens goed luisteren, mevrouw, zei Raffles op gedempte toon, terwijl hij de dame strak aankeek. Wij zullen u fatsoenlijk behandelen, maar ik kan niet toestaan, dat mijn plannen gedwarsboemd worden. Ik zou u dus aanraden, u kalm te houden, terwijl ik hiernaast een en ander heb te doen, anders zou ik niet voor de gevolgen kunnen instaan.

Na zich aldus te hebben verzekerd, dat de bewoonster haar kamer niet zou verlaten, begaven Raffles en Brand zich naar de balcondeur.

Zij openden deze en stonden het volgende ogenblik op het balkon.

Vrees om te worden bespied bestond er niet, want de achterzijde van het huis grensde aan een groot open terrein.

Een paar stappen brachten de beide vrienden voor de volgende balcondeur.

De gordijnen waren voor een deel dichtgetrokken en voorzichtig gluurde Raffles door de kier.

In het vertrek bevonden zich drie personen, twee mannen en een vrouw.

Zij stonden om een ronde tafel geschaard en waren zo verdiept in een of andere bezigheid, dat zij voor niets anders oog of oor schenen te hebben.

Raffles zag direct waaruit deze bezigheid bestond.

Op het tafelblad, waarvan het kleed was weggenomen, lag een grote stapel bankbiljetten, terwijl in 't midden enige zakjes lagen, waarvan er een was opengemaakt, en de inhoud over het tafelblad was uitgestrooid — het waren goudstukken.

De twee mannen waren blijkbaar druk bezig met het tellen van het geld, dat de zangeres zoëven van de notaris had ontvangen.

Voorzichtig probeerde Raffles of hij de balcondeuren niet kon openen; dat gelukte hem echter niet en toen bedacht hij zich niet langer.

Hij nam zijn revolver bij de loop en

sloeg met de kolf een der ruiten stuk.

Daarop stak hij de hand door de opening, greep de kruik van de spanjolet en draaide deze om.

Op het geluid van het neervallend glas hadden de drie personen in het vertrek zich verschrikt omgewend.

Zij zagen nu plotseling een man en een vrouw tegenover zich, beiden met een masker voor het gelaat, en beiden met een revolver in de vuist, die met enkele stappen vlak bij de tafel waren.

— Handen omhoog, beval Raffles kortaf.

Drie paar handen gingen de hoogte in, maar als blikken konden doden, zou Raffles niet meer tot de levenden hebben behoord, want de zangeres, die beiden direct herkende, als de neef en nicht uit Leeds, zag hen aan met een paar ogen, die van woede en haat fonkelde.

— Ja, ik kan wel begrijpen, dat gij de tussenkomst van een soort concurrent niet bepaald op prijs stelt, zei Raffles bedaard. Gij zult er echter verstandig aan doen als gij de zaken neemt zoals zij zijn en u in het onvermijdelijke schikt. Het is nu eenmaal niet anders en tegen de overmacht valt niet te strijden. Ga daar in die hoek staan, wat ik u verzoeken mag.

Langzaam retireerde het drietal naar de aangewezen hoek van het vertrek.

— Lieve vrouw, zo wendde Raffles zich tot Brand, wees zo goed bij de deur post te vatten en let goed op deze lieve jongedame.

Brand deed wat hem verzocht was.

Terwijl hij het drietal met zijn revolver in bedwang hield, deed Raffles snel maar toch zonder zich te overhaasten, het geld weer in de lederen tas, waarin de zangeres het had medegebracht.

Met bleke gezichten hadden de drie in de hoek toegekeken.

Telkens als een hunner de handen maar even liet zakken, was een kort bevel van Brand voldoende hen weer in de vereiste houding te doen staan.

— Klaar, zei Raffles, terwijl hij de tas in de linkerhand nam en met een hoffelijk gebaar zijn hoed oplichtte voor de jonge dame en heren. Het ~~erdt~~ tijd

heus, dat ik zo heb moeten optreden, want ik verzeker u, dat ik u dit bedrag onder andere omstandigheden gaarne zou hebben gegund. Ik ben echter overtuigd, dat het u niet toekomt, want ge zult het wel met mij eens zijn, dat ge er bitter weinig voor gedaan hebt, veel minder althans dan een zeker iemand, die ik goed ken. Bovendien, behoort ge, als ik me niet vergis, tot een gevaarlijke bandietenbende en ik zie niet in, waarom ik het werkkapitaal van die troep zou helpen vergroten.

Met deze woorden zette Raffles zijn hoed weer op, toen Brand plotseling een kreet slaakte.

— Pas op, Edward! riep hij.

Raffles wendde zich bliksemsnel om.

Het was geen ogenblik te vroeg, want door het geopende deurraam kwamen een viertal mannen binnen, die misschien een weinig primitief, maar niettemin duchtig gewapend waren.

De ene had een zware pook in de hand, de tweede een hakmes, dat blijkbaar uit een of andere keuken afkomstig was, de derde een oude buks, die hij bij de loop vasthield en waarschijnlijk van dezelfde herkomst was, terwijl de vierde zich voorzien had van een groot keukenmes, dat er alles behalve geruststellend uitzag.

In een oogwenk had Raffles de situatie overzien. Hij bevond zich tussen twee vuren. Gelegenheid om van zijn revolver gebruik te maken had hij niet, want reeds had de man met het hakmes hem bij de arm gegrepen en het wapen dreigend boven zijn hoofd geheven.

Brand echter verloor zijn tegenwoordigheid van geest geen ogenblik. Hij richtte op de opgeheven arm en het volgende ogenblik viel het hakmes met een knetterend geluid op de vloer, terwijl de getroffene een kreet van pijn en woede slaakte. De kogel had hem in de benedenarm getroffen.

De toestand bleef echter zeer precair.

Raffles begreep aanstonds dat de dame met de papillotten, die blijkbaar ook niet van gisteren was, op haar beurt het balkon was opgegaan en enige burens gealarmeerd had.

De twee mannen stonden nu tegen

over zeven tegenstanders, waarvan er slechts een buiten gevecht was gesteld.

Nog slechts met moeite liet het drietal in de hoek zich door de revolver van Brand in bedwang houden.

Ieder ogenblik konden zij zich op hem werpen.

Raffles verdedigde zich zo goed als hij kon tegen de drie mannen, die woedend op hem indrongen.

Reeds had hij met de tas een geweldige slag van de pook opgevangen die, als hij zijn arm getroffen had, dit lichaamsdeel zeker zou hebben verbrijzeld.

Hij moest er bovendien op rekenen, dat de twee bendeleden, zodra zij de kans schoon zouden zien, naar hun zak zouden grijpen, waarin ongetwijfeld een revolver zou zitten.

— Open de deur, vrouw, beval Raffles onder het vechten door, en houd die kerels goed in het oog.

Brand gooide de deur wijd open.

De loop van zijn revolver bleef echter steeds op het groepje in de hoek gericht.

Raffles was er nu in geslaagd de man met de pook, die het sterkste scheen en hem het dichtst op het lichaam zat, met een geweldige vuistslag tegen de kin te vellen, zodat de man bewegingloos bleef liggen.

De man met de buks deed alle moeite Raffles het wapen tussen de benen te steken, ten einde hem aldus te doen vallen, maar de Grote Onbekende greep hem bij een dezer pogingen in de kraag en slingerde hem met zo veel geweld van zich af dat de vent kreunend in een hoek terecht kwam, vergezeld van zijn middendoor gebroken buks.

De vierde strijder was nu blijkbaar op lijfsbehoud bedacht en retireerde voorzichtig naar de openstaande balcondeuren, ofschoon de dame met de papilotten, die daar ergens op de loer scheen te hebben gestaan, hem tot volhouden aanmaande en allerlei lieflijke benamingen naar het hoofd wierp, waaronder « domkop » en « ellendige lafbek », waaruit Raffles naderhand afleidde dat de dame met de valse vlecht met de vierde overvalser door handen van achtelike

trouw verbonden was.

Hoe dit ook zij, de man met het keukenmes scheen van oordeel te zijn dat hij zijn plicht en meer dan dat gedaan had en verdween plotseling om de hoek van het balconraam, alsof hij door een onzichtbare macht werd weggetrokken.

De zangeres uitte een kreet van woede.

Herhaaldelijk had zij haar metgezellen aangemaand, zich in het gevecht te mengen, maar de revolver van Brand sprak een taal die niet mis te verstaan was.

Raffles die zijn tas met de kostbare inhoud geen ogenblik had losgelaten snelde naar de deur, maar twee van de drie tegenstanders waren weer op de been gekrabbed en wilden hem achterna.

Raffles nam een stoel en wierp hun die met zoveel handigheid voor de voeten dat zij als angeschoten konijnen over elkaar rolden.

Snel als de weerlicht nam Raffles, de sleutel uit het slot, en stak die aan de andere zijde weer op.

— Ik ga voor, vrouwtje, zei hij toen kalm tot Brand, jij moet mijn aftocht dekken. Als je hoort dat ik beneden ben, sluit je de deur en steek de sleutel in je zak.

Raffles deed op de gang zijn masker weer af en ging de trap af zonder zich echter te overhaasten.

Brand luisterde scherp toe.

Toen hij de stappen van zijn vriend op het marmer van de vestibule hoorde, zei hij:

— De tijd is aangebroken om u te verlaten, miss, adieu, zei hij spottend tot de zangeres.

— Denk maar niet, dat je van ons af bent, riep Suzanne Grandpré op dreigende toon. Dacht je soms dat ik niet wist wie ons deze vervloekte streek geleverd heeft? Het is John Raffles.

— Misschien hebt gij wel gelijk, miss, zei Brand kalm, maar of gij in de gelegenheid zult komen, mijn vriend nog terug te vinden, dat waag ik te betwijfelen.

Met deze woorden nam Brand met een snel gebaar zijn rokken bij elkaar en was 't volgende ogenblik met een vlugge sprong buiten de deur, juist toen de

twee gevallen mannen weer op de been waren en zich op hem wilden werpen.

Hij draaide de sleutel in het slot om, stak hem in zijn zak en snelde de trappen af, nadat hij, eveneens zijn masker had afgedaan.

Boven zijn hoofd klonk 't luid gebons van een half dozijn vuisten op de gesloten deur.

Op alle portalen kwamen hier en daar burens te voorschijn, blijkbaar aange-trokken door het lawaai van het gevecht maar die toch blijkbaar niet op de hoog-

te waren van de oorzaak van de worste-ling.

Brand zette snel maar bedaard zijn weg voort en even later sprong hij in de auto naast Raffles, die reeds in de wagen had plaats genomen.

Hij zat nog nauwelijks goed en wel of Henderson maakte contact en trapte het gaspedaal, zodat de auto in snelle vaart wegreed, terwijl in het grote huis een raam werd opengeschoven, waaruit een hoofd kwam steken, dat nog met et-telijke papillotten versierd was...

HOOEDSTUK VIII

HET ONDERZOEK DUURT VOORT

Nauwelijks een kwartier later stuurde Henderson de auto de stille zijstraat in, waarin zich het poortje bevond van het grote park achter de villa in de Cromwellstreet.

Daarnaast bevonden zich de grote deuren van de garage.

Deze werden snel geopend en Henderson reed de auto naar binnen.

Raffles bracht de tas met de waardevolle inhoud direct naar zijn geheime brandkast, die zich in een der dikke muren van zijn slaapkamer bevond.

Toen liet hij zich met een tevreden uitdrukking op zijn gelaat in een gemakkelijke stoel vallen en zei:

— Dat was maar juist op het nippertje, Charles.

— Ik moet erkennen dat het er vrij heet toeging, bevestigde deze. Ik hoop dat je niet gewond bent?

— Niets van betekenis, antwoordde Raffles. Ik moet erkennen, dat die vier burens niet voor een kleintje vervaard waren en heel wat meer moed betoonden dan de benedeleden.

— Dat is waar, hernam Brand met een lachje: toen ik het vertrek verliet, snauwde miss Wyndham of Suzanne Dupré, zoals je haar noemen wilt, mij toe, dat zij je wel zou weten te vinden.

Raffles haalde de schouders op.

— Wij zullen maar stil afwachten, zei hij, maar ik geloof dat zij een beetje

te laat is.

— Wat denk je met het geld te doen?

— Wel, wij zullen het zo gauw mogelijk doen toekomen aan de rechthebbende, maar ik zal maar niet vertellen hoe ik er aan ben gekomen, want dan zou de kans groot zijn dat het geweigerd werd.

— En wat gaan wij nu verder doen? De moord is immers nog niet opgehelderd?

— Je hebt gelijk. Daar gaan wij nu aanstonds werk van maken. Ik heb beloofd dat ik Douglas in vrijheid zou laten stellen en ik ben gewoon mijn belofte na te komen.

— Moeten we ons niet eerst verkleeden? Ik voel me allesbehalve op mijn gemak in die vervelende rokken.

— Ja, daar zullen we maar mee beginnen. Wij behoeven niet herkend te worden in het huis waar de moord is gepleegd. Kom aanstonds aan het werk.

De beide vrienden gingen naar hun respectieve slaapkamer om zich te verkleeden en een half uur later zagen zij er uit als twee doodbidders, geheel in het zwart gekleed en met een uitgestreken gelaat.

Zij verlieten de villa wederom door de kleine poort en begaven zich op weg naar het huis in de Grossvenorstreet.

Zij traden bij de conciërge binnen, die hen niet zonder enige verwondering ontving.

— Luister eens vriend, we willen je in het geheim nemen, begon Raffles terwijl hij een lapel van zijn jas omsloeg, zodat de detectivepenning zichtbaar werd die hij er achter had vast gespeld. Je ziet dat wij van de politie zijn.

De portier maakte een beweging van schrik.

— Alweer politie, riep hij uit. Zal er dan nooit een einde aan die ellendige kwestie komen? Wat komt gij eigenlijk doen?

— Dat zal ik u zeggen. Om te beginnen zult gij wel zo goed zijn, ons enige inlichtingen te verschaffen omtrent de huurder op de tweede verdieping, wiens kamer zich onder de slaapkamer van het slachtoffer bevindt.

— Woont hij hier al lang?

— Een jaar of vier.

— Gaat hij des avonds veel uit?

— Niet vaak, maar in de nacht van de moord was hij zeker niet thuis.

— Waar bevond hij zich dan?

— In Manchester waar zijn zoon woont, die in het huwelijk trad.

— Wanneer is die meneer terug gekomen?

— Vanochtend.

— Is hij nu thuis?

— Neen, hij is reeds weer naar zijn bureau gegaan.

— Gij hebt zeker de sleutels van zijn flat, niet waar? Wees zo goed, mij zijn kamers te laten zien.

— Wat. Gij gelooft toch niet, dat die goede, oude man...

— Wat ik geloof gaat u niet aan, vriend, hernam Raffles koel. Doe, wat ik u gevraagd heb.

Pruttelend verwijderde de portier zich, om even later terug te komen met een grote bos sleutels.

De drie mannen gingen de trap op naar de tweede verdieping, waar de portier een deur opende en zei:

— Alle andere deuren zijn open. Als gij klaar zijt, wees dan zo goed, de deur weer te sluiten. Ik heb nog andere dingen te doen.

De portier ging heen, en Raffles en Brand traden de gang binnen en vonden de deur naar de huiskamer open.

Raffles keek niet om naar de meube-

len, maar hield onafgebroken de blik op de zoldering gevestigd.

Van de huiskamer ging hij een klein kabinet binnen en ten slotte de slaapkamer.

Ineens bleef hij staan en wees naar boven.

— Ik geloof dat ik daar een gat in de houten zoldering zie, Charles, zei hij op zachte toon, terwijl hij naar een plek tussen twee eikenhouten balken wees.

— Ja, je hebt gelijk, riep de jonge man uit.

— Wij zijn hier blijkbaar in een kamer, die zich juist onder de slaapkamer van het slachtoffer bevindt. Er komt, dunkt me, licht in de zaak.

— Geloof je? vroeg Brand onzeker.

— Natuurlijk. De bewoner van deze flat heeft natuurlijk met de hele zaak niets uitstaande. Men heeft echter van zijn afwezigheid gebruik gemaakt, in zijn woning in te breken, zoals ik aan het slot van de gangdeur duidelijk heb kunnen zien. Het doel van de indringer was, een of ander gifgas door de zoldering in de slaapkamer van zijn slachtoffer te blazen. Dat kan niemand anders zijn dan 'n bewoner van dit huis, die wist dat de oude heer de bruiloft van zijn zoon te Manchester zou gaan bijwonen. Maar het motief van de moord? Ik vermoed dat de moordenaar op de nalatenschap van zijn slachtoffer loerde, maar het kan ook wel zijn, dat...

Raffles hield eensklaps op en keek Brand met schitterende ogen aan.

— Wat ik zeggen wilde, vervolgde hij toen met geheel veranderde stem, heb je wel gelet op de gezichtsuitdrukking van de compagnon van Lea bij de voorlezing van het testament?

— Wel, antwoordde Brand, ik geloof dat Gilley het zich heel erg aantrok, dat hij in het geheel niet in het testament genoemd werd.

— Aantrok? Wel, ik geloof, dat hij die variété-artieste wel had willen vergiftigen, toen hij hoorde dat het hele vermogen van de oude erflater in haar handen zou overgaan. Ik wil je wel zeggen, dat ik het allesbehalve op die voormalige compagnon van Lea, begrepen heb.

Wacht eens even...

Raffles ging het vertrek weer uit, terwijl hij Brand verbaasd achterliet.

Deze begon het vertrek nu wat nauwkeuriger te onderzoeken en spoedig had hij in een der wanden een stopcontact ontdekt, hetwelk zeer goed had kunnen dienen, om er het snoer van een kleine motor in te bevestigen.

Hij was nog bezig met zijn onderzoek toen Raffles weer binnenkwam.

— Waar ben je geweest? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Bij de portier, om te telefoneren.

— Wie heb je opgebeld?

— De bediende van Gilley, om te weten te komen waar zijn meester in de moordernacht geweest was.

— En wist de man het?

— Neen. Dat is te zeggen, hij wist alleen dat zijn baas die nacht niet thuis was geweest. Hij was de stad uit; dat was alles wat de man mij kon zeggen. En nu vind ik het tamelijk toevallig, dat onze vriend juist de stad uit was, op het oogenblik dat zijn compagnon werd vermoord.

Toevallig... misschien ook niet. De man vertelde onder anderen ook, dat Gilley de laatste dagen vaak zat te prutsen aan kleine motoren.

De knecht heeft het gehoord diep in de nacht, toen alles in huis al lang sliep.

— Ja, dat is zeker niet zonder belang, mompelde Brand, die evenwel nog niet geheel en al overtuigd was.

— Ik acht het zelfs van groot belang, amice, Gilley is een van de weinigen geweest, die wisten dat de oude beampte die hier woont, in de bewuste nacht en nog een nacht daarna niet thuis zou zijn, en tevens een van de weinigen, die groot belang hadden bij de dood van Lea. Heb je de Daily Express van een uur geleden gelezen?

— Nog niet.

— Welnu, daarin komt een heel merkwaardig bericht voor. Gilley moet namelijk een paar maal een huwelijksaanzoek aan miss Kathleen hebben gedaan, echter zonder enig succes. Hoe de verslaggever, die dat bericht schreef, er achter is gekomen, mag Joost weten,

maar het stond er in. Nu we hebben hier op het oogenblik niets meer te maken. Dat gat in de zoldering spreekt boekdelen. Wij zullen nu eens naar boven gaan, want een zeker iets zegt mij, dat wij nog wel enkele bijzonderheden zullen ontdekken in de kamer van de vermoorde.

De beide vrienden gingen naar boven en op het portaal bleef Raffles staan om te luisteren naar het geluid dat hij achter een der deuren vernam.

— Het lijkt wel alsof er kisten heen en weer worden gesleept, fluisterde hij.

— Het is de kamer van Miss Kathleen Harvey, merkte Brand op.

— Zij zal waarschijnlijk terug gekeerd zijn, om alles voor haar vertrek in gereedheid te brengen. Ga mee.

Beneden bleven zij staan voor de deur van de Algemene Afdeling.

Raffles opende voorzichtig de deur, maar er was niemand in het grote vertrek aanwezig. Blijkbaar waren de klerken niet teruggekeerd.

De zaak zou namelijk voorlopig worden voortgezet, tot zij notarieel ontbonden was, daar de universele erfgenamen had te kennen gegeven, dat zij het geërfde kapitaal niet in de zaak wenste te laten.

Raffles en Brand traden stil binnen, maar bleven ineens staan...

Uit het aangrenzend vertrek klonk het geluid van een of ander meubel dat verzet werd.

Raffles gaf Brand een wenk, en beiden slopen naar de tussendeur.

De ruit welke zij er zelf hadden uitgenomen, stond nog altijd tegen de muur en het gat was met een stuk papier dicht geplakt.

Raffles bukte en stak met een potlood een klein gaatje in het papier, waar hij doorheen trachtte te kijken.

In het privé-kantoor van de vermoorde makelaar stond een man, bezig met aan het grote ouderwetse bureau te frunikken.

Die man was Gilley.

Hij liep telkens om het grote bureau heen, met een korte beitel in de hand, waarmee hij, nu hier dan daar, het tus-

sen een naad van de tafel trachtte te krijgen.

Raffles richtte zich op en wenkte Brand ook een blik door het gemaakte gaatje te werpen.

Deze bukte zich en keek verwonderd toe.

Raffles draaide voorzichtig aan de kruk van de deur, maar deze was gesloten, en de sleutel stak van binnen op het slot.

Raffles bedacht zich niet lang, maar haalde zijn zakmes uit zijn zak en sneed het papier stuk, stak de hand door het gat en draaide de sleutel onhoorbaar om.

De deur ging langzaam open, en de twee mannen traden binnen.

Gilley lag voor de grote schrijftafel op zijn knieën en scheen zo in zijn werk verdiept, dat hij niets had gehoord.

Langzaam kwamen Raffles en Brand naderbij.

Toen vroeg Raffles op zijn vriendelijkste toon:

— Kan ik u ook soms van dienst zijn, mijnheer Gilley?

Met een kreet van schrik vloog Gilley overeind.

Met ogen die bijna uit hun kassen puilden staande hij de indringers aan.

— Wat doen jullie hier? stamelde hij toen.

— Dat zult gij aanstonds wel zien, antwoordde Raffles. Laten wij je nu eerst maar eens helpen. Collega, houd die vriend zo lang in het oog, want ik vertrouw hem niet al te goed.

Brand haalde zijn revolver te voorschijn.

— Handen op, zei hij kortaf.

Twee bevende handen gingen omhoog. Raffles was reeds bij 't bureau bezig.

Zijn vaardige handen betastten het aan alle kanten, en na verloop van enkele minuten liet hij een tevreden gebrom horen.

— Ik geloof dat ik er ben, mompelde hij.

Er kraste iets,... toen sprong plotseling een grote verborgen lade open.

Er lagen slechts enkele papieren in, die Raffles er uit nam.

— Blijf van die papieren af, riep

Gilley plotseling. Daar heb je het recht niet toe. Wie zijn jullie eigenlijk, dat je hier durft binnendringen?

— Laten wij voorlopig zeggen, dat wij van de politie zijn, antwoordde Raffles kalm.

Onder het spreken had Raffles een grote gele enveloppe geopend, die een aantal losse papieren bevatte, met een duidelijke hand beschreven.

— Aha. De hand van de heer Gilley zelf, als ik mij niet vergis, zei Raffles. Collega let je goed op onze vriend dan zal ik even deze documenten bestuderen.

Enkele minuten werd er in het vertrek niets anders gehoord dan het knis-teren van het vergeelde papier, daarna vouwde Raffles de papieren weer be- daard op en stak ze in zijn binnenzak.

— Daarom was het je dus te doen, zei hij tot Gilley.

— Mag ik weten wat er in staat, collega? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Jazeker. Deze papieren bewijzen duidelijk en onweerlegbaar dat onze vriend hier zich een aantal jaren gele- den heeft schuldig gemaakt aan zeer ernstige malversaties ten nadele van zijn compagnon, die er hem, als hij gewild had, een jaar of vijf voor had kunnen laten brommen. Hij heeft dit echter niet gedaan, maar er de voor- keur aan gegeven, de bewijzen zorg- vuldig te verbergen, en zo zijn compa- gnon in zijn macht te houden, en hem te dwingen, met een gering aandeel in de winst genoegen te nemen.

— De hele kwestie is nu zeer dui- delijk, ging Raffles meedogenloos voort. Je hebt tot iedere prijs deze papieren terug willen hebben, die je schuld be- wezen. Je hebt gedacht, dat de nicht van je compagnon zijn hele vermogen zou er- ven, je hebt haar het hof gemaakt en... eindelijk heb je Lea vermoord op een wijze, die een beroepsmoordenaar je niet zou verbeteren.

Een ogenblik scheen het of Gilley zou neervallen.

Toen wist hij zich uit alle macht te herstellen en siste:

— Daarvan heb je geen bewijzen.

— O, neen? Dat zal ik je wat anders

tonen. Ik heb namelijk de dode rat nog, die direct het hoekje omging, toen ik het dier hoog tegen de zoldering van het slaapvertrek van Lea hield. Je was niet thuis in de nacht van de moord en een alibi heb je niet. Op je kamers zal men het zuigtoestel kunnen vinden, dat tot je misdadige plannen heeft gediend, evenals de motor. Durf je nog te ontkennen?

Raffles was dreigend op Gilley toegetreden.

Deze bracht snel zijn grote ring naar de mond en beet de steen los.

— Hij vergiftigt zich, riep Brand.

Gilley knikte flauwtjes.

— Nog een paar minuten mompelde Gilley. Dan is alles gedaan.

— Vlieg naar beneden en haal hier zoveel getuigen als je maar bijeen kunt

krijgen, riep Raffles.

Brand was binnen een minuut met de portier en enkele bedienden terug, die met verschrikte gezichten binnentraden, daar zij reeds gewaarschuwd waren door de gewaande detective.

— Leg een bekentenis af, beval Raffles kortaf. Bedenk dat je over een paar minuten de eeuwigheid ingaat.

Met een stem die ieder ogenblik zwakker werd, bekende Gilley zijn laaghartige misdaad.

De laatste woorden waren nauwelijks hoorbaar.

Toen zakte hij langzaam weg uit de stoel waarin hij zat.

De moordenaar had zijn misdaad geboet...

Een uur later was Alfred Douglas uit de gevangenis bevrijd.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Lijk in de Morgue

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** f. 5,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandieten-temmer — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,²⁵, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266

H O R O S C O O P

voor de week van 31 augustus tot 6 september, indien U geboren zijt tussen:

21 MAART EN 19 APRIL (RAM):

U hebt veel werk te doen en moet er bijtijds aan beginnen zonder stil te staan bij vroegere vergissingen of verwaarlozing. — **Liefde**: Er is een waarschuwing tegen al te diep gaande romantische ontwikkelingen. — **Financiën**: Het is een goede periode om beslist nodige dingen te kopen. — **Gezondheid**: Hoed U voor tocht, afkoeling en vooral voor oververmoeidheid.

20 APRIL EN 20 MEI (STIER):

U hoeft zich geen bijzondere zorgen te maken over problemen, die zich thans voordoen, want U zult ze met gemak kunnen oplossen. — **Liefde**: Door hulpvaardigheid kunt U aan vriendschap heel wat bijwinnen. — **Financiën**: Grote beloften van anderen moeten met een korreltje zout worden genomen. — **Gezondheid**: Verander uw voeding wanneer dit noodzakelijk blijkt.

21 MEI EN 20 JUNI (TWEELINGEN):

Verwacht niet dat alles U als een rijpe appel in de schoot valt. U moet er iets voor doen en geen moeite schuwen. — **Liefde**: Ergernis mag uw oordeel en uw gedachten niet vertroebelen. — **Financiën**: Overweeg advies en voorstellen van anderen en zeg niet te vlug ja. — **Gezondheid**: Vermijd grote mensenmenigten of druk verkeer, indien dit enigszins mogelijk is.

21 JUNI EN 21 JULI (KREEFT):

U zult vermoedelijk moeite doen de banden met burens, vreemden en naaste verwanten nauwer aan te halen. — **Liefde**: Tob niet, wanneer U zich in uw vrijheid beperkt voelt. — **Financiën**: Belangrijk nieuws kan gunstig zijn voor zaken en voor kredietkwesties. — **Gezondheid**: Tracht zoveel mogelijk uw kalmte te bewaren want met boosheid en humeurigheid gaat het niet.

22 JULI EN 22 AUGUSTUS (LEEUW):

Wend U tot gezaghebbende personen en tot diegenen die U kunnen helpen vooruit te komen. — **Liefde**: Doe wat nodig is, maar wees voorbereid op enkele verrassingen. — **Financiën**: Houd een wakend oogje op uw financiën en op wisselgeld evenals op waardevolle voorwerpen, teneinde verliezen te vermijden. — **Gezondheid**: U schijnt rust nodig te hebben.

23 AUGUSTUS EN 22 SEPTEMBER (MAAGD):

Een beetje tact is nodig in de omgang met al te geestdriftige of opvliegende mensen in uw naaste omgeving. — **Liefde**: Wees een beetje discreet en praat niet te vlug. — **Financiën**: Gunstig tijdstip om financiële zaken te behandelen. — **Gezondheid**: Begeef U niet op zijwegen die uw lichamelijk welzijn kunnen schaden of die enige inspanning vereisen.

23 SEPTEMBER EN 22 OCTOBER (WEEGSCHAAL):

Een goede week voor het oplossen van problemen, voornamelijk die welke van vroegere datum stammen. — **Liefde**: Blijf onder alle omstandigheden kalm en vriendelijk. Men zal zulks weten te waarderen. — **Financiën**: U zult er goed aan doen alles behoorlijk te overdenken alvorens te handelen. — **Gezondheid**: Gun uzelf en anderen enig genoegen en ontspanning.

23 OCTOBER EN 21 NOVEMBER (SCHORPIOEN):

Indien sommige dagen er rustig uitzien moet U aandacht schenken aan onafgemaakt werk en achterstallige dingen. — **Liefde**: Toon U niet koppig, autoritair of humeurig. — **Financiën**: Wees op uw hoede tegen financiële roekeloosheid, verlies of schade. Houd liefst geen kontant geld in huis. — **Gezondheid**: Wees voorzichtig op reis en in het verkeer.

22 NOVEMB. EN 22 DECEMB. (BOOGSCHUTTER):

Besef dat mensen zich tot U aangetrokken kunnen voelen om andere redenen dan die welke oppervlakkig zichtbaar zijn. — **Liefde**: Wees standvastig en loyaal in uw verhouding tot anderen. — **Financiën**: Sla advies van raadslieden inzake financiële kwesties niet in de wind. — **Gezondheid**: Een verandering van omgeving dit weekend werkt zeer opwekkend en verfrissend.

23 DECEMBER EN 19 JANUARI (STEENBOK):

Er kunnen zich prettige ontwikkelingen voordoen in uw dagelijks leven en een verrassing is niet uitgesloten. — **Liefde**: Pas deze week vooral op voor kleine wrijvingen met geliefde personen. — **Financiën**: Gebruik de kansen om extra en winstgevend werk te vinden. — **Gezondheid**: Zij die lijden aan ziekten van longen of ademhalingswegen moeten extra voorzichtig zijn.

20 JANUARI EN 18 FEBRUARI (WATERMAN):

Streef naar activiteiten, die U in staat stellen uw talenten en bekwaamheden uitdrukking te geven. — **Liefde**: Zorg er voor steeds op de beste voet te verkeren. — **Financiën**: Door praktisch handelen is ook winst mogelijk door de hulpbronnen van anderen. — **Gezondheid**: Pas op voor kleine ongesteldheden veroorzaakt door luchthartigheid of verwaarlozing.

19 FEBRUARI EN 20 MAART (VISSEN):

Neem een verzoenende houding aan bij geschillen en verwijdering. Doe gerust de eerste stap tot bevordering van het wederzijdse begrip. — **Liefde**: Laat oud zeer niet voortbestaan in deze periode. — **Financiën**: Financiële belangen bevordert U het best door een economische leefwijze. — **Gezondheid**: Vermijd al te grote lichamelijke inspanning.